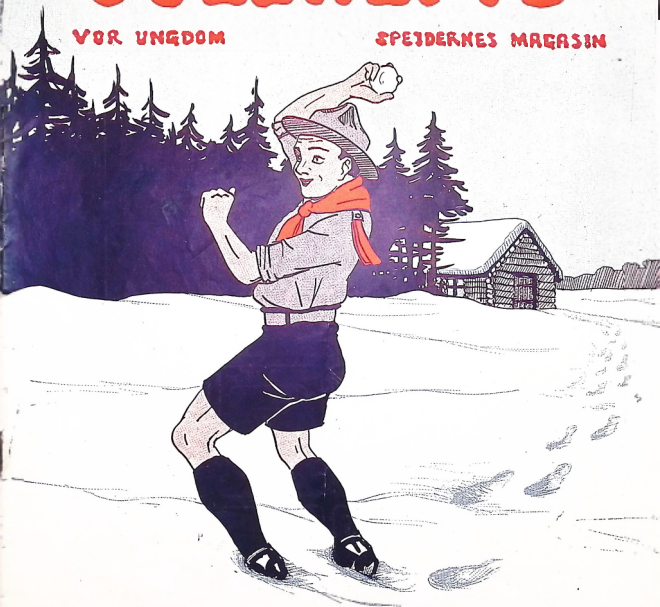

SPEJDERNES JULEHEFTE

VOR UNGDOM

SPEJDERNES MAGASIN

NR. 4

JANUAR
1918

2. AARG.

JOHANNES NEYE

Jule - Gaver.

Kalender for 1918
Med Skindramme
Kr. 1,00

Telefontavle
Fiks og praktisk
Kr. 1,00

**Seddelbog med
Kalender for 1918**
Kr. 1,00

Rammer af Skind
Kr. 1,50—12,00
Rammer af Træ
Kr. 0,35—9,00

Syposer
Mange nye smukke
Mønstre
Kr. 2,00—13,50

Isolator Flasker
½ Liter
Kr. 3,00

Barber Garniturer
Forskellige Størrelser
Kr. 1,00—10,00

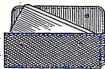
Flipposer
Kr. 1,50, 2,00—6,00
Flippesker
Kr. 3,00—12,00

Slipsholdere
Fiks og praktisk
Kr. 3,00—8,50

Lomme Etuier
Stort Udvalg i alle
Udstyrelser
Kr. 1,00—6,50

Frokost Mapper
Meget praktiske,
m. indvendig Blikske
Kr. 2,00—6,00

Penaletuier
Stort Udvalg,
med og uden Indhold
Kr. 1,00—6,00

Børste Garniturer
Med Børster, Kam
og Spejl
Kr. 4,50—15,00

Manicure Etuier
Elegant Udval
alle Udstyrelser
Kr. 1,50—51,00

Sy Etuier
Af Skind og Træ
Kr. 1,50—18,00
Japanske Syesker
Kr. 1,50—12,00

Smykkesker
Meget stort Udvalg
i alle Facetter
Kr. 1,00—55,00

VOR UNGDOM **SPEJDERNES MAGASIN**

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

INDHOLD:

	Side
Urskovens stumme Spørgsmaal	2
Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i>	3
<i>Spejder. Spejderchefen</i>	4
Den literære Rubrik. <i>Torben Frederiksen</i>	8
En Eventyrlig Nat. Af Forfatterinden <i>Estrid Ott</i>	9
Tre Spejdere. Af Forfatteren <i>Helge Linck</i>	11
Fra Rusland. Et Interview	13
Rejsen til Maanen. Af Grønlandsfareren, Kaptajn <i>Ejnar Mikkelsen</i>	15
Vor Ungdoms Billedside	16
Til Pigespejderne. <i>Pigespejderchefen</i>	20
Spejderiets Narrestreger. Af Forfatteren <i>T. Vogel-Jørgensen</i>	21
Spøgelset. Fortælling	24

NY SPEJDERBOG

AARETS BEDSTE DRENGBOG

P. C. Fitzhugh:

**Faa Mohawk Sporet
eller
Spejderdrenge
ved Chamblain Søn**

Pris 2,50.

Kartonneret 3,25.

I alle Boglader

ALBERT BAYERS FORLAG

Leverandør til

København Div.

Magnus Almind,
statsaut. elektr. Installatør.
Strandvej 185. Telf. Helrup 1808.
Lager af Lysekraner og Lømmetamper.
Spejderlamper.

AXEL VELDEN
Ompolstrede Møbler, samt Markiser og
Dekorationsarbejder anbefales.
Hell. 75. Strandvej 187. Hell. 7.

Næste Hæfte
udkommer 1. Februar
Tegn Annonement

***** **AMATØRERNE** *****
køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Enhver Spejder ønsker sig til Jul

LØMMEBOG FOR SKOLEELEVER

Redigeret af Rektor *Hartvig Møller* . Pris 1 Kr. 25 Øre

BEMÆRK Foruden det righoldige, underholdende og belærende Stof findes iaar
2 Farvebilag: 1) *Harens nye Uniformer* og 2) *Flagkort*

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.
Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Charlottenlundvej 3, Hellerup, Telf. Helrup 733 y.
Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen's Bogtrykkeri, Pilstrøde 40, København.

Den Forgylde Støvle

har det største Lager af
Prima pøkkede

Fedtlædersstøvler

til Spejderbrug.

43 BORGERGADE 43

WALDHOFFBLAD

Leverandør til Hæren.

Gardiner & Portierer

ophænges. MØBLER betrækkes.

11, Helgolandsgade 11.

1113x. Telefon Vester 1113x.

J. WINBERG

Møbelforretningen

»Palthan«

Telf. 12,370 — Gothersgade 113

Specialitet:

Lædermøbler og Gardiner

V. GRIMSTAD

Budcentralen Blaagaard

Alt besøges af voksne Bude.

Telefon 12,305 og Nora 3206x.

Blaagaardsplads 3.

TH. PEDERSEN

CLICHEER
AF ENHVER ART
BEDST-HURTIGST-BILLIGST

7. Dietrich & Faber
Cliché Enghave

Telefon
72.855

Telefon
Ost-11

NYTORV 11-13
KØBENHAVN.

Barnängens Blæk

faas overalt og
bruges overalt

Elis Mellerup

Strandvej 159. Telf. Holrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wolf — Horwitz & Kattensid.

A. M. Hirschprung & Sønner m.m.

Jeg køber altid mit Tøj

2, Nejmaldsgade 2.

1. Klasse Herre-Dameskræderi

Reparationer udføres.

J. P. Jonathansen

10 pCt. Rabat gives,

naar denne Annonce medbringes.

DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om

Knold og Tots

eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARK,

Bog- og Papirhandel

FJOLSTRÆDE 88 (Bjerget af Nørrevold)

Tryk og bogtryk

SKOLEBØGER

Telefon 9188

Telefon 9188

Indesat imprægneret

TELTE

Teltudg

Amerikansk Armytuck

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Spejder-Litteratur

dansk og udenlandsk

Vor Frue Bogladé

Carl Theore

Nørregade 13

Urskovens stumme Spørgsmaal

er blevet hørt af 53 Spejdere, og vi haaber, disse lader Spørgsmaalet gaa videre Landet over. saa at den ensomme Mand ikke maa have gjort sit Arbejde forgæves.

Helt op til Aalborg er Lygglintene naaet, men de maa have undergaaet en Forandring under Vejs: men da Lyset jo gaar 100.000 km i Sekundet, er det jo ret forstaaeligt, at det i sit Hastværk har glemt, hvornaar det var lange og hvornaar korte Glimt. At det maa være saaledes, fremgaar af, at fem Aalborgere har faaet Løsningen: Patruljer! hvad goodturn er der i Julen?

Løsningen

var imidlertid: Hvad er din Patruljes goodturn i Julen? og de tre, der har faaet Præmien: Kaptajn Ejnar Mikkelsens Bog Nord-Syd-Ost-Vest er:

Emond Hvid, Skovgade 20, Thisted.

Poul Malling Johansen, Paludan-Müllersvej 24, Kbhvn.

Harald Thiede, Odensegade 7, Aarhus.

Abonner!

Annoncer!

VOR UNGDOM

Nordens største Ungdomsmagasin

Men oven over Skyerne er Himlen altid blaa

I »Spejderdrengene ved Champ-lani-Søen« — det er en Bog om amerikanske Spejdere, som lige er udkommet og som I maaske skulde ønske jer til Jul, thi der er en Masse god rent spejdermæssig Instruction i den — er der et Sted, hvor en af Drengene skal overtale sin Fader til at give sig Lov til at tage med paa en Lejrtur.

Det er ikke saa helt let at udvirke dette, thi Troppen er allerede draget af, Forbindelsen med den er gaet tabt, og man ved ikke rigtig hvor den er. Og Faderen siger derfor ret naturlig til ham: »Det kan der ikke være tale om. Det vil jo være ganske haabløst at tænke paa at finde den.«

Haabløst? — hvorfor?

Faderen finder en Masse Indvendinger frem. Sønnen imødegaar dem saa godt han kan, men han er ordentlig i Klemme, det er ikke saadan at staa sig i Diskussionen med den voksne Mand. Og da der saa til Slut ikke er andet igen, fyrer den unge Mand dette Skud af:

»Kære Far, hvis jeg var ansat i din Forretning og du stillede mig en eller anden Opgave, vilde du ikke lade dig nøje med, at jeg kun naaede Halvvejen, du vilde forlange af mig, at jeg løste Opgaven

— du maa undskylde, men jeg forstaar ikke rigtig dit Standpunkt.«

Overfor dette giver Faderen tabt — og ret naturlig — thi det er jo ikke hans Mening, at ville ødelægge en god Tur for sin Dreng, men han ved bedre end Drengen, hvor vanskelig Opgaven er, og han holder for meget af ham til at lade ham komme noget galt til, og naar han nu alligevel giver efter er det kun fordi den Indsats, Drengen har gjort i Diskussionen, og den ubøjelige Udholdenhed, han har lagt for Dagen for at faa Lov at komme med, har beroliget ham fuldstændig med H. t. Udfaldet — »han skal nok klare den« — og hans sidste Ord: »Godt, men saa venter jeg ogsaa du vil fører det igennem,« vil skabe et Tillidsforhold imellem dem, et Forhold, som Sønnen ikke for nogen Pris vil have brudt, thi det hæver ham op i en højere Sfære, hvor han ikke længere er regnet for et rent Patterbarn.

Og selvfølgelig løser han Opgaven — ogsaa de Vanskeligheder, der er undervejs, er han Mand for at komme over.

Det er saadan, som det skal være, der er noget ved denne Dreng. Han vil noget. Derfor fortjener han ogsaa at vinde.

Det kan være ganske morsomt at læse om den Slags Ting — men det er langt morsomere at udføre dem i Virkeligheden.

Og der er Masser af den Slags Eksempler i det daglige Liv. Man kan i og for sig betragte enhver Opgave, der bliver stillet en, paa den Maade — især de rigtig kedelige og vanskelige, thi de andre gaar det jo let nok med. Og Morsomheden ligger da i at hugge tværs igennem alt det kedsommelige og rydde Vanskelighederne af Vejen, saa der bliver en Sti, og man kan se den blaa Himmel oven over sig.

Man udrætter ikke noget ved at sidde med Hænderne i Skødet og se forsagt ud, fordi man ikke kan se Himlen for lutter Skyer. Og der vil altid være Folk nok, der siger: »Du skulde ikke!« og »Naturligvis, jeg kan saa godt se, at det vilde være storartet, at faa banet denne Vej, men tænksom om nu en af disse Smaagrønter, som du skal til at fælde, faldt ned i Hovedet paa dig! — Tænk! Jeg siger blot: Tænk!« — og saa ser de forfærdelig bekymrede ud, som gjaldt det at udmale sig Ulykken i hele dens Omfang.

Der er i det hele taget ingen Grænser for de Betænkkeligheder Folk kan have og de Vanskeligheder de ligefrem er i Stand til at grave op af Jorden, hvor de ikke kan ses ovenfor denne.

Men det er noget man maa vænne sig til.

Vil man hugge en Sti gennem en Granplantage, maa man ogsaa være forberedt paa at faa et af Træerne i Hovedet. Om man faar det er en Sag for sig, og det afhænger jo dog først og fremmest af den Færdighed, hvormed man forstaar at bruge sit Værktøj, men, ærlig talt, skulde det endelig ske, maatte man da hellere komme af Dage paa

SPEJDER

AF SPEJDERCHEFEN.
PREMIERLØJTNANT
C. LEMBCKE

»Spejder! — Har du
fundet noget?»
»Ja, min Dreng, — en
glad Ungdom!»

Svensk
til Gadedrengen.

Det, der knytter os sammen, er Spejderloven. De vil ikke i det daglige Liv høre ret megen Tale om denne Lov, thi vi prædiker den ikke — den er som en uskreven Lov imellem os — vi søger blot hver for sig at holde den og føler os forpligtede til det.

Spejderen — den virkelige Spejder — er det Mandsideal, vi alle gerne vil naa op til, og som ingen af os nogensinde naar helt. Han er udstyret med de Egenskaber, som sættes højest, hvor Mænd fører et primitivt Liv sammen — Styrke, Ærlighed, Troskab, Godhed — Egenskaber, som kun altfor ofte

bliver forkludrede i det moderne Kulturliv.

Vort Ideal har den Fordel at være nogenlunde jordisk. Man bliver ikke helt svimmel af at se paa det, og det staar alligevel tilstrækkeligt højt til, at der er noget at gaa efter.

Det er i Spejdertroppen, man søger at gøre dette. I Spidsen for en saadan Tropp — den er paa 20–30 Drengene — staar der en voksen Troppsfører. Det er ofte en Lærer, undertiden en Officer og i mange Tilfælde en Mand af det praktiske Liv eller en ung, begejstret Student eller Handelsmand. Det maa selvfølgelig være en Mand, der selv har Idealer, og en Mand, som forstaar Drengene, har Evnen til at lege med dem og til at gaa ind i deres Tangeang, og opfylder han disse Betingelser, vil De forstaa, at der ingen Grænser er for, hvor langt han kan føre dem. De maa huske: det er Drengene i 15–18 Aars Alderen, der her er Tale om. Og der er intet Øjeblik i ens Liv, hvor man er mere modtagelig for Indtryk, og hvor Karakteren i den Grad lader sig forme. Før det 14de Aar er Staalet for blødt, efter det 18de bliver det for haardt.

Derfor — jo bedre Mænd vi kan faa til Troppsførere, jo bedre Drengene. Jo flere Mænd, der vil tage et Tag med her, des større Betydning vil Spejderen

denne Maade end ved at falde ned af sin Sofa og faa en Hjernerytelse, mens man laa og sov til Middag.

Og en Ting er i al Fald sikkert: Er man ikke fast bestemt paa, trods Graner og Mørke og Slud at hugge den Sti, som fører en betyder Opgavens Løsning. — Ja, saa vil man heller ikke være i Stand til at sætte noget som helst igennem.

A propos, Julen. — Maa jeg nu ikke være fri for, at I gaar hen og ønsker jer disse skrækelige trekantede Hatte, nogle af jer allerede er begyndt at anlægge. Kan I ikke faa Spejderhatte, kan I jo gaa uden Hat, saa faar I i al Fald ikke Møl i

Hovedbunden. — og det er jo rart billigt.

Men hvad der er langt vigtigere

—
Har I nu Planen for jeres Tropps Julefelttog i Orden?

Er Forberedelsen gjort, saa I kan brænde løs lige den Dag Ferien begynder?

Har I tænkt paa, at der er en Masse Mennesker, der i Aar sidder langt vanskeligere i det end nogensinde tidligere — og at det er jeres simple Pligt som Spejdere at gøre noget for disse.

Og har I tænkt paa, hvorledes I, maaske kunde gøre jeres Forældre en pragtfuld good-turn ved at frasi-
sige jer alt hvad der hed Julegaver

og med jeres gode Humer sætte igennem, at Julen i jeres Hjem ikke blev mindre festlig af den Grund.

Det var en Opgave — en kede-
lig og vanskelig. Den vilde være
jer værdig.

I skulde tænke paa om der ikke burde gøres et eller andet i den Retning, og om det ikke var Umagen værd at sætte noget ind paa at faa denne Strimmel blaa Himmel at se.

Glædelig Jul, Drengene!

C. Lembcke

Bevægelsen faa for Landet — thi Dreng kan vi faa lige saa mange af, vi blot vil har Førere til dem, og blot vil har Penge til at vejlede og instruere disse for. Men det er den korpssmæssige Side af Sagen, og den mindst morsomme, tør jeg nok sige, og jeg skal derfor ogsaa kun lige antyde dens Eksistens. Men den er nødvendig, naar der skal være nogen rigtig Mening i Arbejdet, og det er udelukkende af Hensyn til denne, vi har arrangeret den for nogen Tid siden afholdte Spejderuge og den Indsamling, vi nu er i Gang med.

Hvis De en Gang skulde se en Spejder trop ved en Parade, vil De se, at den fører en grøn Stander, hvor dens Navn (f. Eks. 5. BYTROP) staar at læse med store, hvide Bogstaver. Maaske vajer der en Rævehale ned fra Standerstangens Top — d. v. s. saa meget at en Patrulje eller et Hold af denne Trop har taget 1. Præmie i Hurtig- og Fjernsynsleg eller lignende ved en eller anden Lands-Idræts-Turnering, arrangeret af Korpset. Maaske har Stangen et Par Sølvsplader — det er Præmier f. Eks. for Boksning og Terrænløb taget ved en Idrætsturnering, arrangeret af den Division. Troppen hører til. Korpset er inddelt i 12 Divisioner, og hver Division afholder som Regel ved Foraarstide en Turnering mellem sine Tropper.

Endelig vil De se, at der fra Standeren vajer forskellige røde og hvide Baand med Inskriptioner i Guld. Ser De nøjere til, læser De f. Eks. MATA-BELEKRIGEN 1912 — V OLYMPIADE 1912 — KALØ 1913 — SØGAARD 1914 o. s. v., og er der mange Baand og Inskriptioner, vil De have en gammel og ærværdig Trop overfor Dem. Det, De læser, er i store Træk Troppens Historie — enhver Spejder i Troppen vil kunne sige Dem nærmere Besked om denne.

Matabelekrigen var en stor Terrænleg, der foregik oppe i Nordsjælland i Efteraaret 1912, en Legen Røver og Soldat i stor Stil. Der deltog ca. 200 Spejdere paa hver Side, og Øvelsen varede uafbrudt fra Lørdag Aften til Søndag Middag. Det var ved den Lejlighed, denne Trop blev fuldstændig oprevet og tilintetgjort under det natlige Angreb paa Bulowwayo (den ellers saa fredelige lille By Sandbjerg),

Til den V Olympiade i Stockholm sendte Korpset en Trop paa 50 udvalgte Spejdere af de københavnske Tropper. De høstede megen Anerkendelse; 4 af denne Trops Spejdere deltog.

I Sommeren 1914 laa Troppen alene i Lejr ved Søgaard med 30 Mand — en Begivenhed, rig paa allehaande

Læg Mærke til de Tegn, denne Mand bærer paa Armen.

Æventyr (Krybskyttejagten — Bueskydningskonkurrencen — Dansen paa Søgaard — 7-Miles Marchen — det store 2-Dages Skybrud, hvor hele Lejren sejlede, og man i to Dage ikke fik andet end tørt Brød, og tiltrods herfor modstod enhver venlig Invitation om at komme under Tag og alligevel ikke havde en Mand syg).

Kalø 1913 — Korpsets store Lejr med de 600 Spejdere, hvor baade Englændere og Svenskere deltog — men De bør spørge en af de Drenge, der var med, om hvordan det var.

Gaa en Gang ned langs Fronten af denne Trop og se paa de enkelte Spejdere. Læg Mærke til de Tegn, de bærer paa Armen, og spørg dem, hvorfor de har faaet dem.

Se, der er en, der har et Mærke med Tegnningen af en Fod.

Jeg har gaaet den og den Vej, siger Drengen. Det er lige 25 Mil. Jeg brugte 7 Dage om det, jeg bar min egen Udrustning, lavede min egen Mad og sov i et Telt hver Nat. Bagefter maatte jeg skrive en Rapport om, hvad jeg havde oplevet undervejs. Dette berettiger mig til at bære dette Mærke.

Den samme Spejder har ogsaa et Mærke med Tegnningen af en Kniv.

Jeg kan flere og flere Kurve, siger han — jeg kunde have faaet det samme Mærke for at binde Bøger ind eller lave Snedkerlæjd.

Et rødt Kors paa hvid Bund kender jeg tydelig nok den næste Spejder som særlig uddannet i første Hjælp.

Vi gaar videre og ser efterhaanden en Masse forskellige Mærker, der alle betegner en særlig Færdighed, som den paagældende Spejder har lagt sig efter — der er Mærker for Kendskab til Stjernehimlen, for Samlingen af Planter og Græsser, for Gartneri, Landmands-, Ingeniør- og Kontorvirksomhed o. s. v., o. s. v.; nogle af Spejderne har endog forvæsentlige mange af dem.

Op vi ser en enkelt Spejder, der bærer en Medalje paa Brystet. Han har faaet den tildelt af Korpset for ved særlig behjærtet Optreden at have kvalt en Brand i Fødselen.

Vi følger Trang til at trykke denne Drengs Haand, men vi gør det alligevel ikke og nøjes med et opmuntrende Nik, som om det var den selvløgløse Sag af Verden.

Naaret Rækken gennem, opdager vi bagud et stort Skilt over en Villas Kældermædgang. Det bærer Inskriptionen TROPS HOVEDKVARTER.

Vi faar Lyst til at se lidt nærmere paa det og stiger ned i Dybet.

Det forreste Rum er Instruktionsstue for Patruljerne. Der staar et Bord midt i Stuen, og langs Væggene er der Kiste-bænke til at sidde paa. Hver Patrulje har sin, og det er en Selvfølge, at hele Indboet er lavet af Troppen selv. Det vrirmler med Billeder paa Væggene fra Troppens Sommerure, der er et Bil-

*Det ka' jo
sagtens bli'
til no'e —«

bliotek med Spejder-Faglitteratur o. m. a. Den næste Stue er Materielkammer — store Hylder med smukt sammenlagte Telte, fra Kanten af Hylderne hænger Lejrløgter og under dem staar Køgekar, Spande og Pander opstillede i snorlige Rækker, ovenover paa Væggen hænger en hel Række Signalthorn. Midt i Værelset en Høvlébænk og til højre et Værktøjsskab — Værelset er ogsaa Værksted — og man ser den

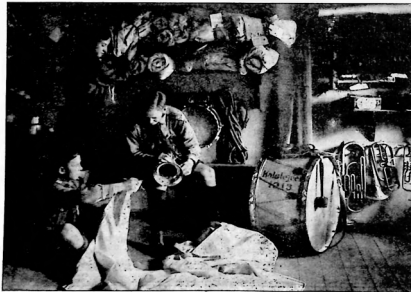
uundværlige Tropskærc skilt ad og med Bund og Hjul stillet op ad Væggen, hvilende ud til det næste lange Træk.

Vi gaar op igen og staar i Begreb med at gaa, men kommer i Tanker om, at saadan en Spejdertrop undertiden ogsaa foretager sig noget nyttigt. Vi retter en Forespørgsel til Tropsførereren i denne Anledning og faar dette Svar:

Denne Trop har sat sig den bestemte Opgave en Gang ugentlig at bringe

Blomster, Bøger og illustrerede Blade til Byens Sygehus og Alderdomshjem. Vi er 5 Patruljer à 8 Drengene, og Patruljerne tørrer om det. De samler selv ind, hvad de kan, af Bøger og Blade, og Blomster og Grønt henter de i Mark og Skov efter Aartiden.

Der kunde fortælles meget mere om Livet i saadan en Trop. Dette er blot en løs Skitse, som jeg haaber vil kunne give et Begreb om det.

I de lange Vinter-
aftener
bødes der paa
Lejrmateriellet

Fra Troppens
hoved-
kvarteret—
Patrolje-
føreren
instruerer
sine
Spejdere

»Hvormange af den Slags Troppe har De nu, vil De spørge, »og er de saadane allesammen.«

Vi er oppe paa 67 Troppe i Øjeblikket, svarer jeg, men vi skulde gerne have mange flere — og De skulde tænke paa, om De ikke kunde hjælpe os til det.

Om de er saadanne allesammen? Der er ikke to Troppe indenfor Spejderkorpsen, der er ens. Hver eneste Tropp har sine særlige Ejendommeligheder og Ting, den særlig lægger Vægt paa. Det er Føreren, der saa fuldstændig præger Troppen ved at bringe netop de Evner til Anvendelse, han sidder inde med.

En Tropp har en Adjunkt i Naturlære til Troppfører og er mer med paa Naturlæring end nogen anden i Landet, en anden har en Ingeniør og er perfekt i alt hvad der hedder Bygning af Hytter og Broer, en tredje dyrker fri Idræt, en fjerde er Specialist i Vandreliv og gør Ture til Island og helt op i Lapmarken, en femte har købt sig en Sprøjte og er kommunalt Brandvæsen, en sjette driver Havebrug osv. osv.

De behøver blot at kaste et Blik paa Troppene ved en større Samling for at Udveendte at danne Dem et Begreb om Forskelligheden.

Her er det en Flok store, fikske Fyre, smart paaklædte og med et drundrende Signalhornsrør i Spidsen. Der er det smaa Gutter af en let søvragtig Udseende, de har hverken Piber eller Trommer, men de synger og fløjter, saa de er ved at sejle de andre agterud.

En tredje Tropp gaar uden Hætte og har et hurtigere Marchtempo end nogen Bataillon i Fremmedlegionen. Og der er smaa, seje Jyder, som overhovedet ikke indlader sig paa at gaa i Tilt. De staar op om Morgenen, før nogen anden har tænkt paa det, og før man ser sig for, har de lavet og spist deres Havregød og er undervejs med deres 5 kg paa Ryggen. Naar vi andre saa ved Middagstid indhenter dem, ligger de med Benene i Vejret og tager sig en Lur i en eller anden Grøft. De naar Dagens Lejrplads lidt senere, end vi andre, men de glider ind paa den, slaar deres Telte op og faar Smaabælene tændt under Tektelene med en selvfølgelig Ro, som kan faa ens Hjerte til at banke i vild Henrykkelse.

Og der er endelig de rigtig gamle, lejrsvante Troppene, der tager Storm og Regn og Fortrædeligheder af enhver Art med et saa ukueligt Humør, at de river alt og alle med sig. — Dem er der ikke noget, der bider paa. Tværtimod — jo vanskeligere Tilværelsen

former sig, jo mere straalere deres gode Humør.

Er det nu ikke Deres Opgave som Spejderchef at søge at udligne disse Forskelligheder, vil De spørge?

Det maa De ikke sige — dette er nemlig den eneste virkelige Fornøjelse, jeg har ud af det — dette Skærsæg, der vidner om den enkelte Førelses Initiativ og Foretagenhed — og til alt Held falder denne Glæde sammen med de Begreber, jeg har, om ad hvilken Vej man naar længst frem.

Jeg betragter det som min Opgave at hjælpe Folk med at komme i Gang, og jeg betfener mig saa vidt mulig af dette udmærkede: »Klar Dem selv, mine Herrer, som en anden »General« en Gang har været saa beldig at finde Løsningen i.

Lad Troppene være saa forskellige de vil, i et er vi alle enige — der er én Lov, der er fælles for os alle, der er et Ideal, vi alle stræber efter at naa.

DEN LITERÆRE RUBRIK

(REDAKTØR: TORBEN FREDERIKSEN)

Svend Fleurons sidste Bog.

»Ib Fidelius Adeltand«,
(Gyldendalske Boghandel — 250
Sider).

Der, der har læst Jack Londons
Bog »The Call of the Wilde
(»Naar Naturen kalder«) eller
»White Fang«, ved, hvor glimrende
en Bog kan være, selv med en
Hund som Hovedperson.

Svend Fleurons nye Bog, »Ib
Fidelius Adeltand« er saadan en
Bog — »Roman om en Gravhund«,
fra Vuggen til Graven — en for-
træffelig Bog.

Forfatteren faar under Fremstil-
lingen af Ibs lange, begivenheds-
rige og omskiftende Liv Lejlighed
til at give en Mænde nye, friske,
brilliante Skildringer af det frodige
Naturliv, som kan kender og for-
staar at skildre som ingen anden
dansk Forfatter.

Om Hovedpersonen Ib hedder
det i Indledningen:

»Han havde Gravhundesindet,
der ikke saadan lader sig kom-
mandere.

Han var af det Kuld, der i
Skovriderens Hvalpekurv sloges til
det daemede . . . han var ingen
Teaterpuddel, der kunde spille
Komedie«.

Ja, saadan var Ib — og Børn af
en Tid, hvor »Gravhundesindet«
desværre snart er en stor Sjæld-
hed, vil kunne lære meget af Ib
Fidelius Adeltand!

Han var et »Mandfolk« og en
morderlig »gæv Fyr« — og hvad
gør det saa, at Hovedpersonen er
en Hund?

T. F.

Ny Lillian-Bog

»Lillians Datter« — Fortælling
for unge Piger. (E. Jespersens For-
lag. — 187 Sider).

Fru Ingeborg Vollquartz har ud-
sendt en ny Lillian-Bog under
Titlen »Lillians Datter«, vel et af-
sluttet Hele som er nok i sig selv,
men en Bog, som dog vil vinde
betydeligt ved at blive læst med
de foregaande Lillians-Bøger: »Lil-
lians Forlovelse« og »Lillians Æg-
teskab«, som Udgangspunkt.

Og der er ingen Tvivl om, at
de, der har læst Bøgerne om den
skønne Lillian, vil have Glæde af
at læse om hendes dejlige Datters
store Kval og store Lykke og hendes
Tilbagevenden til Fædrene-
gaarden, som hendes Fader gav Af-
kald paa, fordi han satte Kærlig-
heden til hendes Moder over alt i
Verden.

Den eftertænksomme unge Pige
vil altid gennem Handlingen i Fru
Vollquartz Bøger finde vor Tids
og de evig uforanderlige Ungpige-
Problemer sat under Debat, og er
hun en formuigt Pige, saa vil hun
foruden at have læst noget kønt
ogsaa have lært noget godt — hvad
enten hun er enig med Forfatters-
inden eller ej.

Lillians Datter er som saa mange
unge Piger i hendes Alder teater-
tossed, men da hun er en energisk
lille Pige, saa naar hun mere end
de fleste smaa Piger, der sværmer
for »Teater« — thi hun opnaar
endog, efter at have skaffet sig den
formuigt gamle Farmors Fortø-
lighed, at komme til at aflegge
Prøve for en rigtig Teaterdirektør
paa et rigtigt Teater — naturligvis
uden Fars og Mors Vidende!

Naa, noget af Sommerfuglestøvet
gaar jo af Vingerne paa hendes
Teaterillusioner ved den korte
Berøring med selve Teateret bag
Kulisserne, og sammen med en
Kusine, der vil være Sygeplejerske,
bliver hun puttet bort i en Pen-
sionsanstalt, hvor de i Løbet af et
Aar tilsammen skal forsøge at
glemme deres usalige Lyst til »at
være noget«.

Skæbnen lader imidlertid disse
Smaating overskygges af den store

Kærlighed — de bliver begge for-
elsket i den hjemvendte amerik-
ske Fætter, og den nydelige Maade,
Lillians yndige Datter tager Tina-
gene paa i dette tragiske Forhold,
er noget enhver ung Pige vil have
Gavn og Glæde af at læse om.

T. F.

Jul i Købmandsgaarden og andre Historier.

(Nyt nordisk Forlag — 157 S.)

[[Denne Bog bys-
der paa noget
langt værdifulde-
re end »Under-
holdning« og
»Spænding« — det
er en Række Men-
neskestudier og
Menneskeskil-
dringer, som man

følger med største Interesse helt
igennem.

Frk. Sophie Breum borer i disse
8 Historier sin spidse Pæn gennem
en hel Række Mennesker af den
forskelligste Slags, løfter dem fra
Døgnlivets Tusmørke op i det
klare Sollys, drejer dem hurtigt en
Omgang — men lader dem løbe
igen uden Kommentarer!

Den første, »Jul i Købmans-
gaarden«, er en nydelig lille Sol-
strålefortælling om ung Kærlig-
hed i en gammel Købmandsgaard
— det er ren Idyl.

Næsten alle de andre er bygget
over Emner, som kunde give Lej-
lighed til den bitreste Satire, og
Tendensen er der, men alt for pæn
og blid.

Et sjældent interessant og ejen-
dommeligt Stof er det, der fore-
lægges den eftertænksomme Læser,
hentet frem fra de fjerneste Af-
krog af Menneskelivet.

Det er fine Pennebetegninger med
elegant svungne Linier — men
ganske anderledes værdifulde vilde
disse Motiver være, om de var
skildret med stærke Farver.

T. F.

(Fortsattes Side 29).

En eventyrlig Nat

AF ESTRID OTT

— — — »Men alligevel Svend, jeg synes, at vi skulde prøve. Tænk hvor vidunderligt det maa være Juleaften at være ene med Naturen — vi seks gamle Kammerater — og saa deroppe i Sverige i det Blokhus, vi selv har været med til at bygge. Tænk paa hvordan der ser ud i København Juleaften; Regn eller Snejsap — ikke andet — og saa disse Jule dage med Kager og Godter og Kvalme — kan du da ikke fatte, hvor herligt, vi kunde faa det deroppe?»

»Jo, Tom, jeg forstaar dig saa udmærket, men jeg kan nu ikke tænke mig at være borte fra mit Hjem en Juleaften.

Jeg har hidtil hvert Aar været sammen med mine Forældre og mine Sødske paa den Aften, og jeg har ogsaa i Sinde i Aar at fejre Juleaften med dem, men — jeg har en Ide, I fem kan jo tage derop, saa kommer jeg første Jule dag, saa slipper jeg ovenikøbet for Kvalmen og Mavepinen, eller hvad det nu var, du talte om.

Men Aage og Ejnar var enige om, at uden Svend var der ikke noget ved Turen, og Niels sluttede sig snart til dem.

Til sidst lykkedes det de 4 at overtale Tom og Poul, og det blev bestemt, at »Vandrepatruljen« først skulde rejse Iste Juledag Morgen.

Patruljeføreren Tom skulde netop have Mødet, da Niels rykkede frem med en Bemærkning om, at han havde hørt, »Vibens« ogsaa havde i Sinde at tilbringe Juledagene i Blokhuset.

Tom telefonerede straks til Werner, »Vibens« Patruljefører, men denne beroligede dem. »Vibens« havde ganske vist tænkt at tage til Blokhuset, men Tanken var allerede opgivet. — Tom fik en Ide — »Hør Werner«, sagde han, »kan vi ikke faa Lov at laane Røg, saa slipper vi for at holde Vagt om Natten, og den er jo vant til at staa ude baade Sommer og Vinter«.

»Ja Tak skal du ha', men saa har den rigtignok sit gode Hundehus at være i, og det kan I jo ikke saa godt slæbe med«.

»Saa laver vi selv et, det skal nok blive godt, og jeg skal sørge for, at den faar rigeligt med Halm at ligge paa«.

»Ja, ja da, tag den saa blot med, men pas godt paa den, hvis den bliver borte, er det 200 Kr. ud af jeres Patuljekasse«.

»De Penge kom I vist til at kige længe efter. Foreløbig er vi kun i Besiddelse af 8 Kr. og 10 Øre, og de ryger« alle til Udrustningen«.

»Tak skal du ha' for din Elskværdighed, Farvell«
»Farvell, Farvell«

— — —

Det var hen paa Aftenen. Vandrepatruljen havde lejet sig om et stort Baal, der var tændt uden for Blokhuset.

Svend læste det sidste Nummer af »Vor Ungdom« højt; de andre Spejdere laa ganske stille stirrende ind i Ilden og nød Naturen. Røg lukkede rundt og aad Sne.

— Ikke en Vind rørte sig. — Flammerne fra Baalet steg lige til Vejrs og kastede et rødt lys over Sneen, der dækkede Jorden, saa langt Øjet rakte.

— Ikke en Lyd var at høre, — overalt Stillehed og Fred, — den store Julefred. — Nu afbrød Tom Læsningsen.

»Hør Drengene nu er det skam paa Tide at gaa til Ro. Klokken er halv elleve, og I maa huske paa, vi har halvanden Mil at gaa, hvis vi vil i Kirke i Morgen, saa vi maa tidligt op«.

Da Drengene traadte ind i Blokhuset, mødte der dem et herligt Syn, Ilden blussede muntert paa Ildstedet, Gulvet var dækket med friske Grandris, og langs Væggen stod de lave Bænke, der skulde anvendes som Sovesteder, opredte.

Ejnar blev sendt ud for at binde Røg og kaste en Snebold uden om Baalet for at hindre Ilden i at brede sig.

»Jeg er bange for, vi ikke faar Glæde til at koge Havregrøden i i Morgen tidlige, bemærkede han, idet han traadte ind i Blokhuset, »det er begyndt at sne, saa Baalet vil snart gaa ude«.

»Vi kan jo koge Grøden herinde«, foreslog Niels.

»Ja men se, — det snør jo lige ned paa Ildstedet« raabte Tom, »hør Niels du maa klatre op paa Taget og dække Røghullet til med et Bræt. Tag den lille Skammel, der staar henne i Krogen, den kan vist lige dække Hullet«.

»Vi maa virkelig først og fremmest slukke Ilden, ellers faar vi jo Stuen fuld af Røg« bemærkede Svend.

Ilden blev slukket, og det lykkedes Niels med Møgen Møje at komme op paa Taget.

Tom kastede Skamlen op til ham, han gik hen til Røghullet med den. Han lagde sig ned paa Maven.

»Halloj dernede!« raabte han.
»Halloj!« svarede Aage og Poul
i Munden paa hinanden.

»Jeg er ganske sikker paa, jeg
hørte en Spejderløj i Nærheden!«
raabte Niels.

»Er du mørkerød?« spurgte Poul.
»Sludder tror i ikke, jeg kan kende
en Spejderløj?«

»Ja, saa maa du have »hørt Syner,«
for du tror vel ikke, der løber
Spejdere rundt her i Skoven midt
om Natten.«

»Jeg synes jeres Stemmer lyder
saa utydelige, er I lige nedenunder?«

»Ja, vi staar midt i Asken.«

»Saa Tak for jeres venlige Be-
mærkninger,« Niels skubbede en
Masse Sne ned gennem Røghullet,
og af Drengenes forfærdede Raab
forstod han, Sneen havde ramt dem.

Leende lagde han Skamlen
over Røghullet og sprang ned fra
Taget.

Da han lidt efter taalte ind i
Blokhytten, var Drengene i Færd
med at gaa til Ro. Tom, Poul og
Svend modtog ham med høje Bi-
faldsraab, medens Aage og Einar
leende truede ad ham og lovede at
hævne sig.

Kort efter blev Lampen slukket,
og snart sov Drengene trygt.

Einar vaagnede med et Sæt.
Han syntes, han havde hørt Røg
gø. Længe laa han og lyttede, men
alt forblev stille, saa sprang han
ud paa Gulvet og ruskede i Niels,
der laa nærmest ved ham.

»Vaagn op Niels, jeg er sikker
paa, jeg hørte Røg gå, maaske der
er noget paa Færde.«

Niels vendte halvsovende Ansigt
mod Væggen, idet han nasmlede:
»du maa vist have »hørt Syner.«

Einar tænkte sig om et Øjeblik.
Maaske var det hele en Indbildning,
og saa vilde han blive let ud af
alle Drengene, men paa den anden
Side, havde Røg gået, saa maatte
der være noget paa Færde.

Han besluttede at se efter.
Han famlede sig frem i Mørket,
og det lykkedes ham at faa fat i
Lommelampen, der hang paa Væg-
gen ud for Tom.

Sagte skubbede han Døren op
og kigede ud.

Det var stjerneklart. Maanen
kastede sit Lys ud over Landskabet,
saa det var ham muligt at skelne
de nærmeste Ting. Det var holdt
op med at sne, men Baalet var dog
gaaet ud.

»Røg«, kaldte han sagte.

Intet Svar. Han lod Lommeløgten
skinne ind i Hundehuset: Tomt.

Et Øjeblik blev han staaende
som forstenet, saa saa han sig om.

Tydelige Fodspor af en meget
stor Fod, førte hen til Hundehuset
— han undrede sig over, at han
ikke straks havde tænkt paa, at
Sporene kunde stamme fra en af
hans Kammerater. — Der til højre
var Spor af Røg og Tyven, — Einar
var sikker paa, Røg var stjalet, —
her var ingen Tid at spille, de andre
maatte straks alarmeres. Hvad var
Klokken mon? Han saa paa sit Ur,
— halv tre — saa for han ind i
Hytten og ruskede i Tom.

Snart var alle paa Benene, og
Tom gav roligt og klart sine Ordre:
»Niels og Poul bliver hjemme, det
vil sige ikke herinde, men i ktavler
op i det store Træ derovre, hvorfra
I holder godt Øje med Hytten og
Omegnen. Skulde Manden komme
tilbage og gaa ind i Hytten, se saa
at faa Slaaen slaaet for ude fra, og
pas paa, han ikke slipper borte.«

Niels og Poul forsvandt oppe i
Træet, og Tom saa sig godt om,
inden han fulgte Sporene.

Manden var kommet ad Stien,
der førte fra Jernbanestationen; var
han kommet med Nattoget, kunde
han netop have været ved Blok-
huset ved denne Tid, dette var
altsaa højest sandsynligt. Han havde
fortsat sin Vej til højre gennem
Skoven uden at følge Vej eller Sti.

Tom undrede sig. For det første
forstod han ikke, hvorfor Røg
kun havde gået een Gang, der-
næst hvorfor den var fulgt gods-
villig med Tyven, den plejede
ellers ikke at lade sig lokke hver-
ken af Mad eller Drikke, og en-
delig forstod han ikke, hvad Nytte
Tyven kunde have af Hundene.

Han lagde Mærke til, at det
Tov, hvormed den havde været
bundet, ikke var skaaret over, men
derimod løsnat ved Halsbaandet.
Tyven havde altsaa givet sig god

Tid og ikke været bange for at
blive bidt. Han gjorde de andre
delagtig i sine lagttagelser og Ef-
terfølgelsen begyndte. Den var let
at følge Sporene i den dybe Sne,
saa Drengene kunde løbe hele
Tiden.

Tom tænkte allerede paa, hvor
ledes han skulde skaffe de 200
Kr., Hundens kostede, Patruljen
maatte spille en Komædie, maaske
hellere lave Bazar eller . . . her
holdt Sporene pludseligt op.

»Det er tydeligt, at Tyven har
siddet under det Træ«, sagde Tom,
idet han pegede paa et højt Træ.
Men hvad var det? Her var Spor
af en fin Damesko. Tyvens og
Røgs Spor var fuldstændig for-
svundne. Tom saa op ad Træet,
men der var saa højt til den ne-
derste Gren, at det var umuligt,
Tyven kunde komme derop.

Dette var ham en Gaade. Ty-
ven og Røg kunde ikke være fløjet
bort, ligesaa lidt som en Dame med
højhælede Sko kunde være kom-
met dumpende ned fra Himlen.
Sporene kunde ikke skrive sig på
den foregaaende Dag — nej, de
maatte være sat, efter at det var
holdt op at sne. Den eneste Løs-
ning paa Gaaden var, at Tyven
havde haft et Par Damesko med,
havde sat sig under Træet og skif-
tet Fodtøj for at vildlede sine For-
følgere og derpaa var vandret bort
med Røg paa Armen.

Tom maalte »Manden« Skridt
og »Damen« Skridt, og fandt, at
de var nøjagtig lige lange, og han
skulde netop til at følge »Damen«
Spor, da Svend udbroød:

»Hurra! Jeg har fundet Løs-
ningen. Sig mig, følger Bager Niel-
sons Hus ikke i den Retning, Spo-
rene fører?«

»Jo, men du tror da vel ikke,
at Bager Nielson . . .«

»Nej, det tror jeg ikke, men
hvis du vil give Einar Ordre til
hurtigst muligt at stikke derned
med denne Sædel, saa skal Du
snart faa Røg igen.«

»Ja, det kommer skam an paa,
hvad der staar paa Sædlen.«

»Jeg giver dig mit Ord paa, at
der ikke staar noget paa Sædlen,
der kan krænke Nielson, den er

oven i Købet ikke en Gang til Nielson selv, men til Werner».

»Til Werner? Nu forstaar jeg. Skynd dig blot at løbe Ejnar, nu er jeg klar over, at det haster, men hvorledes har du fundet ud af, at det var Werner, der havde stjaalet Hunden? Vidste du da, han skulde til Sverige? Hvorfra ved du, han nu er hos Nielson?»

»Ser du«, begyndte Svend, »for det første lagde jeg Mærke til, at Skridtene var temmelig smaa; en Mand med saa stor en Fod maa ogsaa være høj og altsaa tage længere Skridt end de der, dermæst gik det op for mig, at han ikke havde haft Røg i Baand, du lagde maaske Mærke til, at den til Tider havde fjernet sig et temmelig langt Stykke fra hans Spor. Dette tillige med den Kendsgerning, at den kun gik en Gang — nemlig inden han var saa tæt ved den, at den kunde kende ham — indgav mig den Tanke, at det var Werner, der vilde spille os et Puds. Da vi saa kom til Dameskoen, blev jeg sikker i min Sag. Her fandt jeg nemlig et Stykke af den Avis, hvori Skoen havde været pakket ind, det var »Politiken« fra i Gaar. Kun hvis Tyven var kommet med Nattoget fra Danmark nu i Nat, kunde han være i Besiddelse af den Avis, saa du forstaar vel, jeg er sikker i min Sag.«

»Du er en Knop, Svend, jeg ærgres mig blot over, at jeg ikke selv fandt ud af det, men hør, hvorfra ved du, »Vibens« bor hos Nielson?»

»I Fjor, da vi byggede Blokhuset, var Nielson tit oppe ved Lejrbaalet om Aftenen. Han blev saa begejstret for danske Spejdere, at han en Aften sagde til Werner:

»Hos mig er I velkomne naar som helst, mit Bageri er aabent Dag og Nat, saa I kan komme, naar I har Lyst, I vil aldrig være til Ulejlighed.« »Drengene er vel blevet enige om at henvende sig til Nielson, da de kom midt om Natten, og jo ikke saa godt kunde søge Ly hos os, som de vilde spille et Puds«.

TRE SPEJDERE

AF HELGE LINCK

Det var lille Ludvig, der kom med Forslaget.

Det var saadan, at han i lang Tid havde gaaet rundt og saa gerne villet være Spejder, og en skønne Dag betroede han sig saa til sine Venner Ankelon og Christian.

du, Ankelon, være almindelig Spejder! Hvad siger I til det?

Christian nikkede og fandt Ideen storartet. Ankelon kunde ogsaa nok akceptere den, særlig da der blev stillet ham i Udsigt, at han i meget nær Fremtid skulde stige til

— Skal vi ikke ta' og lave et Spejderkorps? sagde han. Kresjan kan være Spejdergeneral, for han er den største; jeg selv vil være Tropsfører, for det er mig, der har fundet paa det — og saa ka'

Tropsfører ligesom Ludvig — vel at mærke, hvis man altsaa til den Tid havde fundet en fjerde Dreng, der var villig til at indtræde i Korpsen som Menig. Og det fandt man vel nok.

»Men hvad skrev du paa Sedlen?« spurgte Tom.

»Der stod kun: En Spejders Ord staar til troende; du lovede, vi maatte laane Hunden hele Juleferien, giv Ejnar den med. Men der kommer jo Werner og Ejnar med Hunden, saa havde jeg altsaa Ret«.

»Na, det maa jeg sige«, udbød Werner, »den Streg var I ikke længe om at opdage, jeg gad nok vide, om »Vibens« kunde gøre jer det Kunststykke efter; narret jer har vi nu alligevel; hvormange har I ladet blive i Blokhytten?»

»To«, svarede Tom.

»Ja, saa er de sikkert overman-

det, jeg har sendt 4 Spejdere derop«.

»Nu faar vi se«, svarede Tom; hvorpaa Drengene begav sig paa Vej. Da de nærmede sig Blokhytten, mødte der dem et mærkeligt Syn: Niels og Povl sad paa Taget paa Skamlen og søgte af al Magt at holde den over Røghullet, medens de fire af »Vibens« Spejdere nedefra med deres Stave søgte at skubbe Skamlen til Side.

»Hjælp! Hjælp!« raabte Niels, da han saa sine Kammerater nærme sig, medens Povl af fuld Hals sang:

»Selv om alt dig gaar imod aldrig gi' tabt —

Og dermed var Korpslet dannet. Det var i højeste Grad uregelmæssigt i det Ydre; men hvad gjorde det? Meningen var god nok. Det, det gjaldt om, var, at den rette Spejderaand var til Stede, og det mente Ludvig nok, den var.

Ludvig vidste, at en Spejder først og fremmest skulde være ridderlig. Hvilket han forklarede Generalen og den Menige paa følgende Maade:

— Ser du, Hr. General, og ser du, Hr. Spejder, naar vi møder en Dreng fra en anden Skole, og han saa ikke straks gaar af Vejen for os, saa plejer vi jo at gøre ham svag, d. v. s. vi muler ham, til han be'er om Forladelse og forsvinder. Det maa man ikke, naar man er Spejder; saa skal man være høflig og rijterlig og hilse pænt paa den fremmede Dreng o. s. v. o. s. v. Og hvis at der kommer en gammel Stabejs og spe'er om Vej . . . tjaa, saa skal vi altsaa ikke, som vi plejer, gi' vedkommende forkert Besked, saa han traver den modsatte Vej, af den han skal, næ, man skal gi' rigtig Besked! Det vil en Spejder altid gøre. Er du med, Hr. General, og er du med, Hr. Menig?

— Javel, svarede Generalen og den Menige.

— Og altsaa, vedblev Ludvig, naar I en Dag paa et meget befærdet Hjørne træffer paa en gammel Dame, der spørger jer, om I ikke vil følge hende over Gaden, for hun tør ikke gaa derover alene, fordi hun er bange for Vogne og Cyklistere, saa . . .

— Saa skal vi tage hende under Armen, afbød Ankelon, og pænt følge hende over Gaden, men naar man er kommet midt ud paa Kørselbanen, hvor Færdselen er allerstærkest, saa skal man pludselig slippe hendes Arm og spæne!

Generalen lo svagt, men Ludvig rynkede sine smaa Bryn og sagde, at Ankelon var ikke morsom.

Saa drog de ud til Daad. Deres Spejderdragter var som sagt ikke reglementerede, men de var meget maleriske. Op ad Dagen slog de Lejr.

— Nu skal I bare høre, sagde Tropsfører Ludvig. Om lidt vil hver evige en i Korpslet, nemlig vi tre, være sultne, derfor er det paa Tide, at vi tænker paa noget Proviant. Du, Ankelon, tænder Baal, og imens tager Generalen paa Jagt og ser at faa fat i et eller andet spiseligt. Jeg selv laaner Baaden, I ser derhøved ved Søen, og tager ud og fisker.

Som sagt, saa gjort, Generalen drog af Sted, og Ankelon satte sig straks til at gøre Ild. Naturligvis brugte han ikke noget saa umoderne og uspejderisk som Tændstikker, nej, da han havde samlet saa meget Kvas sammen, at der var nok til et Baal, fandt han to Flintestene frem, og med dem forsøgte han at slaa Ild. Det havde været nemmere med Tændstikker, syntes han, men Flintestene var nu efter Ludvigs Ordre.

— Men Ludvig er jo ogsaa en Idiot! sagde Ankelon, da han for halvtredsindstyvende Gang slog Stenene mod hinanden med det Resultat, at Huden skrabedes af hans Finger.

Han kylede Stenene langt bort, sugede Blodet af sine Knoer og satte sig til at filosofere.

— Det maa have været besværligt at leve i Stenalderen, sagde han til sig selv.

Saa lagde han sig til at sove.

Generalen gik paa Jagt med sin Flitsbue. Han saa forskellige smukke Fugle flyve i Luften, og han sendte Pil paa Pil efter dem. Men han ramte aldrig. Fuglene fløj altfor hurtigt, syntes han; det var en Fejl ved Fuglene. Havde det endda været f. Eks. en Ko, han skulde skyde, det vilde have været ham den letteste Sag af Verden, selv om Koen var i Bevægelse. Men for det første var en Ko for meget for tre, og for det andet var det jo ulovligt at skyde den. Det var slet ikke saa let at være Jæger, som Generalen havde troet.

Hvad Ludvig angaar, saa gik han muntert om Bord i Baaden, nynnende en lystig Melodi og sked fra Land. Naturligvis havde han sine Fiskegrejer med, ellers kunde han jo ikke fiske; og da han kom

ud paa et passende Sted, kastede han Krogen ud.

— Jeg har en Gang læst, at det skal være saa spændende at pilke Torsk, sagde han til sig selv. Nu skal jeg prøve det for første Gang. Hvor jeg glæder mig!

Han saa tankfuldt hen over den lille idylliske Indse og gjorde et Overslag: naar han havde pilket fire Torsk, vilde han holde op. De to vilde de spise straks, de to andre vilde de tage med hjem og fremvise som en Slags Sejrstrofæer. Saa tænkte han paa, om Generalen vilde møde frem med en Hare eller med et Par Vildænder. Bare han ikke skød altfor meget, for det var jo ingen Nytte till!

Ludvig lod Krogen danse op og ned i Vandet, i Ryk paa Ryk. Men der var ingen, der bed paa, navnlig ingen Torsk, der som bekendt kun meget nødtig opholder sig i Indseer. Hvilket Ludvig imidlertid havde glemt; man kan jo ikke huske alting. Han begyndte at blive træt i Armen, skiftede om og saa sig mismodig rundt. At Torsk var dumme, var noget, han altid havde vidst, men at de var saa dumme — — hov hov! Nu var der pludselig en, der bed paa Krogen! Man kan ogsaa gøre en Torsk Uret, mumlede han. Hans Øjne lynede, og han blev grebet af en frygtelig Energi; det var noget meget tungt, der bed paa Krogen. I et Sekund forestillede Ludvig sig noget i Retning af en Vesterhavstorsk eller en lille Hval; da han jo befandt sig paa en lille Sø paa Sjælland. Han halede til af alle Livsens Kræfter.

Endelig viste der sig noget stort graat i Vandfladen. Det hvælvede sig mærkeligt og saa besynderligt ud.

— Det var en mærkelig Fisk! sagde Ludvig. Han prikkede ved den, men trak hurtig Haanden til sig. Det var en død Kat.

Han lod den sejle sin egen Sø og roede hurtigt ind til Land. Medens han fastgjorde Baaden, tænkte han paa, at Spejderne skulde jo heller ikke leve lukullisk, skulde ikke fraadse. Naar Generalen

kom med Vildt, var det jo mere end nok til Middag. En Spejdermiddag med Fisk og Vildt var i Vilkkeligheden for meget af det gode, var en Utting. Det var egentlig ligefrem heldigt, at han ikke havde pilket nogle Torsk.

Han gik op mod Lejrstedet — ivrigt smusende efter Køgen fra Lejrbaalet.

Vinden bærer maaske den anden Vej, tænkte han.

Men da han ankom til Lejren, fandt han Ankelon siddende paa en Trastamme, suttende paa sine Knoer.

— Hvorfor har du ikke tændt Baal, Spejder!? sagde Ludvig strengt.

Han fik intet Svar, for i det samme kom Generalen løbende i lange Hop gennem Skoven. Han var kommen til at skyde en Bondemand i Benet, fortalte han, og nu var han bange for, at Bonden skulde tage hans Skalp! Det var vist bedst, man hurtigst muligt brød op og slog Lejr et andet Sted!

— Skal vi ikke hellere gaa hjem? sagde Ankelon.

Tropsføreren saa paa Generalen, og Generalen saa paa Tropsføreren. Skulde man nedværdige sig til at lytte til den Meniges Røst? Ja, hvorfor ikke.

Saa drog Spejderne hjem. Det var en mislykket Tur. Men det duer heller ikke at være Privat Spejder. Man maa være rigtig Spejder. Det bliver Ludvig, Ankelon og Christian nok med Tiden.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter føres.

..... »SANA«
Telf. 5650. Skindergade 28

Fra Rusland

Et
Interview

De russiske Pigespejdere

Et
Interview

For et Par Maaneder siden kom en russisk Pigespejder, Carola Frederiksen her til København fra Petrograd.

Hun satte sig straks i Forbindelse med det danske Spejderkorps og er nu indtraadt som aktiv Medlem i 1. By Trop.

I et Interview har hun udtalt sig til »Vor Ungdom« om de russiske Pigespejdere.

— Hvornaar begyndte Spejderbevægelsen i Rusland? — spørger vi.

— Jeg kan ikke nøjagtigt udtale mig derom, da jeg selv kun har været Spejder i 3—4 Maaneder, men saa vidt jeg ved, blev Korpsset oprettet i 1912.

— Hvem er Chef for Spejderne?

— Korpsset staar under Hæren, saa de øverste militære Myndigheder har altsaa den største Magt.

— Er Korpsset organiseret paa samme Maade som vort Korps?

— Ikke ganske. 3—4 Patruljer med kvindelig Patruljefører er samlet i en Trop med kvindelig Fører, men naar vi skal paa Spejdeture, tager vi aldrig tropvis ud, men sammen med flere andre Pige- og Drengespejdertruppe. En

mandlig Spejder lærer os de fleste udenders Færdigheder, saa som at bygge Broer, Eksercits o. s. v., hvorimod vi til indenders Møder lærer at sy, koge o. lign. af en kvindelig Spejder. Af Patruljeførerne lærer vi kun, hvad vi skal kunne til de forskellige Eksaminer.

— Hvor gammel skal man være for at blive optaget i Korpsset?

— 12 Aar, men der findes en særlig Trop »Ulvetroppene«, hvori optages Spejdere fra 8—12 Aar. De bærer ikke Uniform, de kommer heller ikke paa Tur, men holder inders Møder, ved hvilke de forberedes til at blive Spejdere. Vort Valgsprog er, som alle Spejders Valgsprog, »vær beredt«, men »Ulvetroppenes Valgsprog er »bliv bedre«.

— Bærer de russiske Spejdere samme Uniform, som de danske?

— Nej, vore Bluser er brune. Vore Tørklæder er gule, blaa eller violette, alt efter hvilken Trop vi tilhører. Kun Tropsførere maa bære røde Tørklæder og kun Divisionschefer grønne. Erhverver en Spejder et enkelt Duellighedstegn, maa dette ikke bæres, men naar Spejderen er i Besiddelse af 6 Duellighedstegn, bærer han et bredt Baand,

der gaar gennem den høje Skulderstop og er bundet i en Sløjfe ved Høften.

— Overnatter I undertiden ude, naar I er paa Ture?

— Ikke Pigespejderne. Det vilde være for farligt, husk paa i Rusland er Forholdene ikke saa fredelige som i Danmark.

Naar Drengene overnatter ude, maa de altid stille Vagt med Gesvær for ikke at blive overfaldet.

— Har Spejderne taget politisk Del i Revolutionen?

— Det har vi rigtignok. I Petrograd er Befolkningen delt i 7 Partier, vi hørte til Parti 4.

— Har du selv været med?

— Ja det har jeg. En Dag jeg kom hen til vort Hovedkvarter, saa jeg, der holdt tre store, blomstersmykkede Biler nede paa Gaden, og en Mængde Pige- og Drenge-spejdere sad i dem. Jeg fik Ordre til at sætte mig op i Bilen og fik en hel Del Løbesedler, hvor paa stod: Stem paa Parti 4. Disse Sedler skulde jeg kaste ud til Folk. Inden vi kørte, maatte alle Spejderne give deres Ord paa, at de ikke havde Revolvere med.

— Forløb Turen godt?

— Ja, den Dag var der ikke noget i Vejen, men da jeg den næste Dag kom hen til Hovedkvarteret og skulde af Sted, holdt der, foruden en stor Bil en mindre med 4 Sæder.

Paa de forreste sad 2 af Parti 4's Ledere, paa de bageste skulde en Pige- og Drenge-spejder sidde. Jeg meldte mig, og vi begyndte at kaste Sedler ud, saa saare Bilen havde sat sig i Gang.

De fleste Mennesker modtog Sedlerne med Begejstring (Parti 4 var nemlig det største Parti) og jeg skulde netop til at kaste et Par Sedler ud til en Gruppe Soldater,

da disse for ind paa Bilen og standsede den.

To Soldater greb fat i mig og rev mig ud af Bilen, men det lykkedes mig forinden at stikke mine Sedler ind under Sædet, for at de ikke skulde faa fat i dem.

Den ene Soldat slog mig i Ansigtet, og de blev ved med at holde paa mig.

Efterhaanden samlede der sig et større Opløb om os, og en Del Studenter gav sig til at skælde Soldaterne ud. Disse blev tvivlraadige og holdt Raad om, hvad de videre skulde foretage sig.

Drenge-spejderen — det var en Sæpejder — var sprunget ud af Bilen og løbet til Parti 4's Bureau for at give Underretning om det passede.

Da Soldaterne bemærkede, at Opløbet stadig blev større, løftede de mig pludselig op i Bilen og gav Chaufføren Ordre til at køre til Kasernen.

Næppe var vi kommet ind gennem Kasernens Porte, før disse smækkede i bag os, og vi fandt os omgivet af en hel Mængde Soldater, der raabte og skreg: »Slaa dem ihjel. Beslaglæg Bilen.«

De to Herrer hævdede imidlertid, at Bilen ikke kunde beslaglægges, da den tilhørte Chaufføren, og at vi var i vor Ret, naar vi udkastede Løbesedler, dette var nemlig ikke lovstridigt.

En Officer, der var kommet til, befalede da ogsaa, at vi skulde frigives.

Saa saare vi var kommet ud af Kasernen, sprang to Soldater bevæbnede med Revolvere op paa Bilen. Trin og tvang Chaufføren til at køre hen til Parti 4's Bureau.

Da de var kommet derhen, styrtede de op ad Trapperne for at komme ind paa Bureauet og ringe

til Kasernen efter Forstærkning. Det var deres Mening at rydde Lokalet og beslaglægge Protokollerne.

Sæpejderen var imidlertid kommet med dem i Forkøbet, og da de traadte ind i Stuen var alle Protokollerne og Telefonen gemt.

Forgæves ledte de efter Telefonen, de kunde ikke finde den. Nu var de dumme nok til begge at løbe ned for at ringe fra et andet Sted, og imedens barikaderede vi Døren for at hindre dem i at trænge ind.

Vi telefonerede til Politistationen, hvor der daglig holdes civil Vagt (alle Politibetjente var jo dræbt saa saare Revolutionen brød ud), og derfra sendtes flere Mænd til Hjælp; de overmandede de to Soldater og arresterede dem.

Den næste Dag var der en længe Beretning i en Avis om Sagen, bl. a. stod der, at jeg var blevet dræbt, men det var jeg allsaar ikke.

— Har Spejderne ikke hjulpet med Arbejde under Krigen?

— Jo, min Tropp arbejdede paa Raadhuset sammen med flere andre Tropp, og en Del Pige- og Drenge-spejdetropp blev sendt ud paa Landet for at hjælpe med Arbejdet der.

Efter Gadekampene gik Spejderne rundt paa Gaderne og forbandt de saarede og sørgede for, at de blev kørt bort.

Hvorledes det nu gaar Spejderne, ved jeg ikke. Jeg har skrevet mange Breve, men endnu intet Svar faaet. Desværre er det jo nu vort Modparti, der er ved Magten; men nu maa jeg afbryde Interviewet, jeg skal have en Time i dansk — slutter den russiske Pigespejder, og vi gaar bort, undrende os over, hvor mange mærkelige Oplevelser vore Spejderkammerater i de krigsførende Lande har haft.

Rejsen til Maanen

Af Grønlandsfareren. Kaptajn EINAR MIKKELSEN

En Eskimohistorie

Jeg havde en Gang en Ven, det var en Eskimo, og hans Navn var Ujavak.

Det var en gæv Mand, og han var vidtberejst. Fra Katgebul-Sund til Kap Bothurst, saadan noget som en to, tre tusinde Mil, var han kendt som i sin egen Igloo; han havde været Indlands, helt inde mellem Bjergene, der, hvor Indianerne bor, og hvor det af Hensyn til deres gamle gensidige Had ikke er sundt for en Eskimo at komme, og ude paa den drivende Pakis, langt fra Land, hvor hans Landsmænd heller ikke holdt af at komme, der færdedes min Ven, husvant og sikkert, paa Jagt efter Bjørn og Sæl.

Og saa var dette dog de mindste af hans Rejser, han havde været længere endnu, meget, meget længere, ja, han havde saagar været udenlands, til Steder, hvor Folk ellers ikke kommer — til Maanen!

Det var meget, men han kunde mere endnu; Eskimoernes aarhunderdegamle Legender havde ikke en bedre Fortolker end ham, og mødte han Sygdom paa sin Vej, saa helbredede han de lidende — ja, om det saa var de mange Djævie, som ynder at holde til i Eskimoernes indre Dele, saa forsvandt de skyndstund, naar den Vis kom. Men ak og ve, hans Magt var et tveægget Sværd, blev Ujavak vred paa én, saa fyldte han den ulykkelige med Djævie, saa mange som Tue har Myrer.

Se, det var ikke Smaating — men Ujavak kunde mere endnu, selv Aander havde han i sit Sold. Han behøvede bare at kalde, saa kom de straks, man kunde omtrent forestille sig, at de sad udenfor Hytten og ventede paa hans Bud. De

var parate til at yde ham alt, hvad Aander kan yde, haade med Raad og Daad — jo, Ujavak var en stor Mand, hvormange af os andre kan kuske rundt med Aander efter Forholdsbefindende?

Naa, men han kunde det ogsaa, og han forstod at benytte dem. I tvivlsomme Tilfælde raadførte han sig med dem, og havde han Brug for et Sendebud til Verdens fjerneste Krøge, som en Gang, da jeg bad ham om at sende en Aand til Danmark for at se, om mine Forældre havde det godt — saa kostede det ham kun en Haandbevægelse eller saa, og straks var Aanden der, klar til at fare af Sted, ivrig efter at udføre hans Bud.

Ujavak havde ikke meget Begreb om Verdens Størrelse eller ogsaa meget høje Tanker om Aandernes Flyvefærdighed, thi kun en halv Time senere meddelte den Aander beherskende — nu kommer den igen med Bud og Hilsen.

Og Ujavak talte med Aanden, og smilte og lo — men den Besked, som Aanden havde bragt, var heller ikke værst — den har truffet dine Forældre — saa oversatte han det aandelige Budskab — de har det godt, startet endda, — Vinteren var ej streng, og nu er Havet frit for Is, din Fader har fanget mange Sæl, saa Kød har de i Mængder og Tran til at dyppe det i — din Moder har syet Tøj til dig, dejligt Tøj, baade Bukser og Overfrak, og paa Land er der Blaabær og Græs, langt Græs, godt Græs, netop passende til at putte i Kamikkerne, saa de har ogsaa varme Fødder.

Jo, Ujavak var nok værd at kende, og jeg frydede mig, naar han fortalte om sin intime Omgang

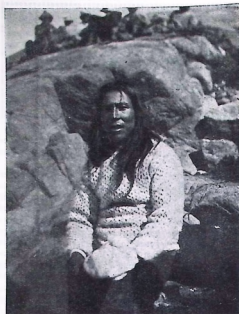
med Aander og slige Folk, Maanemanden og hans Kone ikke at forglemme.

Maanemanden? — naa ja, det er sandt, Forklaring bliver nok nødvendig, det er en Mand, som holder til i selve Maanen, hvor han alene med sin Kone. Begge er meget betydelige Folk, thi de har Opsynet med Lageret af de ufødte Børn, som ligger deroppe i Maanen, paa Hylde, pakket ind, og vil man have et Barn, saa maa man henvende sig til Maanemanden, ellers faar man ingen — det siger Ujavak i det mindste.

Men det er ikke nemt at faa Maanemanden i Tale, han er eksklusiv og tilsteder ikke alle og enhver Adgang til sin Bolig, han vil ikke overrendes og har kun enkelte gode Venner imellem Jordens Folk — og kun disse faa udvalgte tør besøge ham.

Ujavak er en af dem.

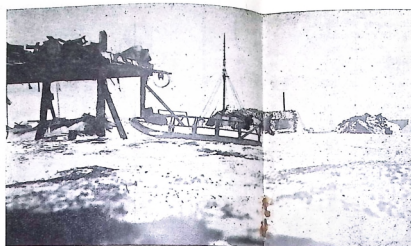
Forførdeligt — sagde min Ven en Gang til mig, da jeg interesseret erkrydgede mig om det maanelige Pans Udsende — forførdeligt, du er en hvid Mand og har set meget, men dem der — oppe i Maanen han du dog aldrig set, og vær du glad for det, thi saa du dem, vilde du dø af Skræk. De er store, begge to, høje, som Konebaad er lang, de har en gruelig Mund, to store Tænder stikker ud af dem som paa en gammel Hanhvalros, og saa er den saa stor, at de med Lethed sluger en Sæl i en eneste Mundfuld. De har kun et Øje hver, der sidder midt i Panden og lyser som en Stjerne, — og ler de, saa maa man være varsom og holde sig fast, thi det er fælt, — Jorden ryster, Isbjerg kælver, og Nordlyset skyder over Himlen — jo, det er

1

2

3

1. Ujavak.
2. Ujavak paa Vej til Maanen.
3. Kaptajn Einar Mikkelsens Lejr.

Bemærk: Graejene paa højt Stillaade, for at Hødene ikke skal røde dem.

4

5

4. Eskimolejr om Vinteren.
5. Den kondencerede hvide Mand synger for Eskimoerne.
6. Eskimolejr om Sommeren.

6

slæmt, men det er godt, at de er alvorlige, de lær næsten aldrig, fejde kan eftertænksomt til.

En Hund staar bunden udenfor Iglooen — meddelte han mig og den beundrende, lyttende Flok Eskimoer — den er ogsaa stor, den ligner en Bjørn, en af de største endda, og den passer godt paa og æder alle, som ikke er Venner af Huset — dig ogsaa — sagde Ujavak og saa dystert paa mig, som lo — nu lær du, men det vilde du ikke gøre, hvis du saa Maanemandens Hund, den vilde æde dig i en Mundfuld, hvis du kom derop — og Ujavak spærrede sin Mund op paa vid Gab og smækkede den sammen, saa de hvide, stærke Tænder skurede mod hinanden, det skulde være en Illustration, en Efterligning af den glubske Maanemand.

Men jeg gaar forbi den — fortsatte han, jeg er ikke bange, mig gør den ingenting, thi den kender mig; ja den lugter saamænd med Halsen, naar den ser mig komme, fuldkommen som en rigtig Hund, den tuder, men ikke som en almindelig Hund, nej, det lyder som Nordenvindens Hyl — men det er kun af Glæde, thi den ved, at jeg har en Pose Ben med til den.

Oh Maanen er Parrets Igloo. Den er indrettet som vore egne Iglooe, der er ingen Forskel, udover den, at der er to Rum i Iglooen. I det forreste Rum bor Maanemanden og hans Kone, de har en Briks, dækket af Skind, de har Tranlamper og Gryder saa store, at en Sæl med Lethed kan koges deri; jo, det ligner fuldkommen en jordisk Igloo, men er kun meget, meget større, om det saa er Lusene, er de saa store som en Fingernegl.

Maanemanden har ogsaa et Vindu i sin Igloo, men det sidder i Gulvet, for at han derigennem kan kige ned til os, og man maa passe godt paa deroppe, thi træder man paa Vinduet, saa falder man jo ned paa Jorden, og det er en lang, lang Vej.

Men, Maanemandens Igloo har to Rum, og selv jeg, hans bedste Ven, faar ikke Lov til at komme

ind i det inderste, jeg har kun kiget derind, og saa Børnene stabled op paa Hylderne. Piger for sig og Dreng for sig. De er godt pakket ind, saa de ikke kan fryse, og naar jeg har været deroppe, og han har lovet mig et Barn, saa sender han det ud igennem Vinduet, ned til os, netop ni Maaneder efter mit Besøg. Men han kan nemt tage Fejl i Mørket, thi der er ingen Vindue i det inderste Rum, og særlig om Vinteren, naar Solen er borte, saa sker det, at han i Mørket tager en Fige, naar han har lovet mig en Dreng — I kan se, sagde Ujavak, og saa paa sine Tilhørere, at det ikke er min Skyld, at der kan komme Piger, naar I har betalt mig for Dreng — skæld Maanemanden ud — ikke mig.

Det morde mig at faa Ujavak til at fortælle, og da vi paa det Tidspunkt var lidt paa Kant med hinanden over noget Rensdyrkød, som han paastod, hans Aander havde taget fra mig og spist, saa vilde jeg gerne have ham til at gaa lidt i Vandet. — Derfor frittede jeg — Ujavak, min Ven, hvormange Gange har du været paa Maanen?

Aah — svarede han og saa ud, som han regnede efter — mange, mange Gange. Ja, lad os se — fortsatte han spekulerende, — dig har jeg hentet og dig og dig og mange flere endnu, thi adskillige er døde, uden min Skyld.

Og jeg har ogsaa rejst til Maanen uden der er kommen Børn ud af det — men det er heller ikke min Skyld, thi vel henter jeg Børnene hos Manden deroppe, men de, som sender mig, maa ogsaa hjælpe til — ellers gaar det ikke.

Ja, Mændene — fortsatte Ujavak filosoferende — de er gode nok, det er de altid og til alt, men Kvinder! — og han saa fornærmet over paa en fnisende Klynge — de kan forsaavidt ogsaa være gode nok, men de griner altid og passer ikke, hvad de skal, de følger slet ikke de Anvisninger, jeg giver dem fra Maanemanden. Ak nej, i Stedet for at være forsigtige og aldrig træde i rindende Vand eller paa rullende Sten — saa er det ikke noget, de hellere vil, de siger, at

de slet ikke kan lade være — men det er ikke sandt, de gør det bare for at drille mig og siger saa, at jeg ikke duer!

Kvinderne protesterede højlydt, men Ujavak holdt paa sit. Han var et Mandfolk, en Angekok endda, saa Protesten blev svagere, og Ujavak beholdt det sidste Ord — det er som jeg siger, I duer til ingen Ting, end ikke til at faa Børn.

Ujavak var den sejrende og blev i godt Humør, saa han begyndte at snakke mere end ellers var hans Skik, og blandt andet fortalte han om et nær forestaaende Besøg hos hans Ven og Velynder — Maanemanden.

De indledende Forhandlinger var tilendebragte, og den jordiske Mand og Kone havde betalt den Pris, som Ujavak forlangte for at rejse til det himmelske Aigtepar. De havde ogsaa lovet at være meget forsigtige — Konen vel at mærke, Manden kan jo gøre, hvad han vil, de skulde nok følge hans Forskrifter til Punkt og Prikke, igen Konen, Manden skulde kun passe paa, at hun fulgte dem, og som Gengæld for al denne Loven, havde Ujavak lovet at bede Maanemanden om en Dreng, de er mere værd end Figer, og de havde betalt Ujavak for en Søn.

Hvornaar begynder du paa din Rejse? — spurgte jeg den himmelske Hensigt, at tilbyde ham min Assistance paa Turen, og da han ikke gennemsøgte mine træske Planer svarede han — i Morgen.

Storartet — lo jeg — det var da et sæt Held, i Morgen har jeg ikke noget for; Ujavak, du har faaet en Bøsse af mig, nu maa du betale for den, tag mig med til Maanen, jeg vil saa gerne derop, ingen hvid Mand har før været deroppe, jeg vil gerne være den første!

Det havde Ujavak ikke ventet; han var lige ved at gaa bagover af Forblæffelse og jeg kunde se, at det arbejde inde i hans Hjerne — hvordan skal jeg dog klare den. Men udvendig var han rolig — hvad! vil du med? spurgte han.

Ja, nikkede jeg, meget gerne, men nu havde Ujavak faaet Tid til at samle sine Tanker — umuligt, det gaar ikke an!

Hvorfor ikke? — frittede jeg, og Ujavak havde Svaret paa rede Haand — fordi jeg holder af dig og ikke vil have, at du skal blive forskrækket for Maanemanden og hans Kone.

Duer ikke, Ujavak, tænk ikke paa det, jeg bliver ikke saa let bange, slet ikke nu, da jeg jo ved, hvordan de ser ud.

Men Ujavak blev ved sit — jo, jeg siger dig, at du bliver bange, jeg blev selv saa forfærdelig bange da jeg saa dem første Gang; nej det gaar slet ikke an — og for Resten — fejede han triumferende til — selv om du ikke bliver bange for Maanemanden, saa æder hans Hund dig.

Bedre endnu Ujavak — sagde jeg — heller ikke Hunden bliver jeg bange for, tag du mig kun roligt med.

Men han var standhaftig, — det gaar slet ikke an — forsikrede han mig indtrængende — at det ganske umuligt, og selv om du ikke er bange, hverken for Maanemanden, hans Kone eller Hund, saa tør jeg ikke tage dig med, thi Maanemanden kan ikke lide fremmede.

Lad mig om det — trøstede jeg — sig til de gæstfrie Folk deroppe, at du ikke kunde blive fri for mig, sig til dem, at jeg har givet dig en Bøsse, som jeg vilde tage igen, hvis du ikke lader mig følge med til Maanen, og endelig, husk paa, Maanemanden vil nok gerne se en Hvid Mand!

Ja — sagde han grundende, det med Bøssen virkede, — det kan jo være, det kunde hjælpe, at du er Hvid — men, og hans Ansigt opklaredes af et stort Grin — Rejsen tager lang Tid, og du skal jo ud paa en Slædetur om otte Dage, vi kan slet ikke være tilbage inden den Tid, — og Hædersmanden saa helt lettet ud.

Men Grinet forsvandt, igen blev han bekymret, det jeg fortalte ham, at en af mine Kammerater kunde tage ud paa den Slæderejse uden mig — hvad skulde han dog gøre?

Ujavak spekulerede paa en Udvej; men jeg vilde med og brugte alle de Argumenter, jeg kunde finde — det sidste slog Hovedet paa Sammet — Ujavak, du maa tage mig med, ellers tror de andre Eskimoer jo, at du ikke tør, fordi du slet ikke kan rejse til Maanen, men bare tager ud til en Ø, langt herfra, hvor der ingen Mennesker er!

Det hjalp — naa ja, naar du endelig vil, saa kom, men husk, jeg har advaret dig — du kommer aldrig tilbage.

Brilliant, jo jeg, saa er det aftalt, og i dobbelt hurtig Tid stod jeg ombord paa min Skude — Gutter, ønsk mig til Lykke, i Morøgen farer jeg til Himmels med Ujavak.

Mine Kammerater lo — Gud ved hvordan han vil klare det, den gamle Ræv — og næste Dag mødte vi alle ved Ujavaks Telt, de andre vilde se mig rejse til Maanen.

Ujavak forberedte sig paa Rejsen, han spiste, store Stykker Kød, skaaret i Strimler, en halv Alen lange.

Dem proppede han i Munden, og naar den var aldeles fuld, saa skar han Resten af med en Kniv, lige klar af Næsen. Han gumlede, Munden var fuld — vil du spise med?

Tak — sagde jeg, man skal jo ruste sig, naar man skal paa Rejse, og saa slog jeg mig ned ved Siden af min Ven og for løs paa hans Kødstrimler — jeg proppede dem i Munden og skar Resten af med min Kniv, medens jeg ud af Øjekrogen holdt Øje med min Næsetip, thi spiser man som en fulddannet Eskimo, saa skal Kniven gaa lige klar af Næsen. Det er farligt for den uvødede, men man lærer det efterhaanden, og da vi er blandt Ulve, hylér vi jo klogeligt med dem.

Et Maaltid varer ikke længe, naar man spiser paa den Maade, og hvor Kødet er den eneste Ret, saa snart var vi færdige, og Ujavak forholdt mig endnu en Gang det uovelige ved Rejsen, igen fortalte han mig om Maanemandens Modbydelighed for fremmede, hans og Fru-

ens fæle Udseende, den store, vilde Hund som vilde æde mig i en Mundfuld og saa til Slut, den lange Rejse, men min Beslutning var ikke til at rokke, jeg vilde til Maanen, det var en enestaaende Tjans.

Nuvel — sagde Ujavak og rygstede bekymret paa Hovedet — som du vil, men hvis der sker noget, saa er det din egen Skyld, husk paa, jeg har advaret dig — men du vilde ikke høre. Men Til den gaar; vi skal rejse langt inden Aften, kom!

I Flok og Følge drog vi af Sted til Stranden, alle mine Kammerater var der, alle Eskimoerne ogsaa, thi vel var det en Begivenhed, naar Ujavak drog af Sted paa sine Togter, men det var noget ganske særligt nu, da jeg, en hvid Mand skulde følge med til de fjerne Kyster.

Det var et helt Optog, som fulgte os paa Vej ned til Stranden, alt hvad der overhoved kunde krybe og gaa var der, fra de allermindeste, de, som Ujavak lige havde hentet fra Maanen, til de gamle og svagelige, som snart skulde erstatte af andre — samme Sted fra — alle var der, alle vilde se os drage af Sted, alle, der overhovedet kunde tale, vilde give os deres bedste Ønsker med paa Rejsen.

Ujavaks Kajak laa ved Stranden, pakket fuld af Mad, udrustet til en lang Rejse, Rejsen til Maanen; selv Posen med Ben havde han, den laa spændt fast ovenpaa Dækket, lige klar til at give til Maanemandens Hund — det gælder jo, om at være parat.

Saa nikkede Ujavak til Konen — et tavst Farvel — han nikkede i Retning af alle de andre og kravlede saa ned i sin Kajak, vuggede sig lange, som fra Side til Side, greb sin Padle og gled af Sted over Vandet, let og gratiøst, som en af Havets Fugle.

Men tilbage paa Stranden stod jeg imellem den fruisende Flok Eskimoer, forladt af min Medrejsende, min Fører, forbavset — hvad skulde det betyde, Ujavak plejede ikke at bryde sit Ord. Men han var jo i en slem Knote, og det lod til, at han vilde smutte fra mig, thi

dér ude, et godt Stykke fra Kysten, skød han af Sted over Havet, bort fra mig, som jo skulde have været med paa Rejsen.

Ujavak — raabte jeg med mine Lungers fulde Kraft — U—ja—vak! Hør du Slubberr, du lovede mig at tage mig med til Maanen — kom tilbage igen, jeg vil med, husk paa Bøsser!

Ujavak standsede sin ilsomme Padel henover Havet, skoddede med Padelen og svang rundt som en Top — du vil med? — Ja vel, men kom, vel er du Hvid, men du har været her længe nok til at vide, at en Kajak kun bærer een!

Eskimoerne lo, saa de holdt sig paa Maven, hørte I det, den Hvide tror, at han kan sidde i Ujavaks Kajak, sammen med ham, naa, naa, ja, de Hvide ved mange Ting, men — —

Jeg lod, som om jeg ikke hørte de spottende Ord og Latter, og raabte ud til ham derude — jævel, det ved jeg godt, men du lovede mig at komme med, jeg har ikke være i din Kajak, saa er der vel en anden, det bliver din Sag, du maa skaffe Befordring, kom tilbage din Rad og lad os tale om det, Maanen løber ikke bort!

Ujavaks Øjne lyste af undertrykt Latter — ja, kom ud til mig, jeg skal følge dig til Maanen, jeg har ogsaa klargjort en anden Kajak, den ligger derved den store Sten.

Jeg vendte mig mod den angivne Sten, ja, der laa en Kajak, det var sandt nok, men den var lavet til Ujavaks tiaarige Søn, Hullet i den var saa lille, at jeg ikke en Gang kunde faa min Fod ned i den — Ujavak din Skurk, hvor er Kajaken?

Dér — svarede Ujavak og pegede paa den Tiaariges Kajak — dér, du ser jo lige paa den, kom, skynd dig, jeg har travlt — og Ujavak var lige ved at trille rundt med sin Kajak, saadan arbejdede Latteren i ham.

Ujavak min Ven — sagde jeg alvorligt, formanende, hold ikke Grin med mig, du ved jo lige saa godt som jeg, at jeg lige saa lidt kan komme ned i den Kajak, som flyve til Maanen, kom, giv mig en anden!

Julen har bragt velsignet Bud.

Glædelig Jul, Spejdere!

Ja, gid den maa blive en god og glad Jul for Jer alle. Gid det nye Aar, vi snart gaar ind i, maa blive et lykkeligt Aar!

Barndomstiden skal være den sorgløse Tid, man ser tilbage paa, og ønsker endnu at eje. Derfor, mine kære Spejdere, ønsker jeg Jer alle af hele mit Hjerte en glædelig Jul og et godt Nytaar. Nyd den

rare Juletid med Juletræ, Gaver og Ferie. Et godt Nytaar — ja, det er det, vi alle trænger til, store og smaa, unge og gamle. Vi ved ikke, hvad det næste Aar vil bringe os, jeg frygter for, at trænge Tider bliver den Lære, der ventes os, derfor siger jeg til Eder alle: Vær beredt og hold sammen, hold sammen som én paa Jert Korps og paa Kammeratskabet i det, husk det gamle Ord: Enighed gør stærk.

Men Ujavak var pludselig blevet alvorlig, og ikke en Trækning var der at se paa hans Ansigt, medens han langsomt padlede ind mod Stranden og de forsamlede Folk, min Ven — sagde han — det gør mig ondt for dig, du maa gaa i den Kajak, der er ikke andre, jeg har glemt at forklare dig det før, men det er kun fra Jordens Kant og til Maanen at jeg kender Vejen, herfra og til Kanten, gaar min Kajak af sig selv. Den Vej kender jeg ikke, det gør kun min Kajak, ja, og saa min Søns, de er de eneste Kajakker, som kan finde Vejen, Maanemanden har lært dem det.

Nu begyndte det at blive spændende, og jeg kunde se paa Ujavak, at han gemte sit bedste Skud til sidst — Maanemanden kan lide min Søn, sagde han, og han skal afløse mig, naar jeg bliver gammel, derfor kender hans Kajak Vejen, du maa gaa i den.

Igen protesterede jeg, du ved jo, at det er umuligt, jeg fylder dog mere end en tiaars Dreng.

Ja — svarede han — det ved jeg nok, men du er jo Angekok som jeg, du har preserveerede hvide Mænd, som synger og spiller paa dit Bud (han mente min Fonograf) du helbreder de syge, du gør mange Ting, lad os nu se, hvad du duer til, jeg kan gøre mig saa lille, at jeg med Lethed kryber ind i det hule af en Tand, det maa du jo ogsaa kunne gøre, ellers er du ikke

saa dygtig som jeg. Gør dig lille, kyg i hans Kajak og kom, Dagen gaar!

Nu saa jeg hans Frækhed, jeg havde villet narre ham, han narrede mig, Ujavak, raabte jeg i min Vaande, jeg kan ikke gøre mig lille, det er noget Snak, det kan du heller ikke!

Jo, jo, — raabte Eskimoerne, — jo vist kan han gøre sig lille, det har han selv fortalt, gør du det ogsaa, og lad os se dine Kunster.

Nu var jeg vred. Nej — raabte jeg tilbage — ingen kan gøre sig lille, naar han siger, han kan, lad ham saa gøre sig lille og krybe i Sonnens Kajak.

Ujavak kom ind til Stranden, hans Øjne gnistrede af Fryd, — nej, jeg har jo min egen Kajak, saa hvorfor skulde jeg gøre det, I andre ved jo ogsaa, at jeg kan gøre mig lille, det er dig, der vil med til Maanen, vær's god, det er dig, der maa tage den lille Kajak.

Jeg mærkede, at Slaget var tabt, og syntes slet ikke, at det var morsomt længere, thi Eskimoerne lo aabent ad mig — ak, de Hvide, de gør da altid saa meget Vrovl, hvorfor skælder han ud paa vor Angekok, det er kun Misundelse, havde han været lige saa klog som vor egen, saa kunde han have gjort sig lille og fulgt med til Maanen — nej, nej, de Hvide er fulde af store Ord, men vore egne er dog bedst.

Tag de Skuffelser, I faar, uden at kny. Nyd de Glæder, I kan finde, paa god og værdig Maade. Tænk altid først paa andre, førend paa Jer selv, hjælp dem, der ikke har det saa godt som I, find dem; der er sørgelig mange, som lider. Vær en barmhjertig Søster for dem saa godt I kan. Husk det er ikke alene ved store Gaver og store Gerninger, man lindrer Ondt, som andre lider, nej, det er som oftest ved smaa Gaver, nænsomme Ord, og ved kærlig Værnen, at man gør mest godt. De, der lider mest, søger næsten altid at skjule deres Lidelser, derfor maa man være om og varsom mod dem. Lad aldrig Eders Færd være larmende, men stille, mild og kvindelig.

Naar I føler Skuffelserne særlig bitter ved ikke at faa den eller hin lille Glæde, I nu saa skærkelig gerne vilde have, saa prøv at tænke paa, hvor langt bedre du og jeg og vi alle har det her i vort fredelige, lille, elskede Danmark end de i næsten hvert eneste Land i Europa. Tænk paa alle de mange Stakler i de krigsførende Lande. Tænk lidt paa alle dem, der har mistet baade Far og Bror og flere kære. Tænk paa deres Jul med Sorg over dem, de ikke længere har at samles med om Juletræet, eller dem, der sidder med Angst for deres kære, der endnu er spæred, men stadig svæver i Fare. Tænk paa de ulykkelige, der ingen Hjem har mere, Fjenden har hærgnet og taget alt, de selv maa maaske tigge om Hjælp hos fremmede. Tænk paa alle de Stakler i Rusland, der baade maa lide for Fjendes haand og endnu langt skrækkeligere for de vilde Pøbelbanders Hærgen.

Paa alt det maa I tænke, Børn, disse Aar har desværre ikke megen

Spejderiets Narrestreger

En lille Detektivhistorie

Af T. VOGEL-JØRGENSEN

Telefonen kimelede stærkt. Proprietæren gik hen og tog den. Lejfs Bendtsen kunde straks se paa Onkelens Ansigt, at det ikke var noget helt rart, der blev meddelt i Telefonen. Han kunde ogsaa forstaa paa de Svar, Onkelens gav, at det, han fik at vide, var noget, han blev ked af. Og Lejff syntes, det var dobbelt ærgerligt, at dette netop skulde komme i Dag, Juleaften, da de alle helst skulde kunne være glade.

Lejff Bendtsen var paa Besøg i Julen sammen med Forældrene hos Morbroderen, Proprietær Poulsen paa »Lundsgaard«, hvor Familien samlede hver Jul. Lejff var en velset Gæst paa »Lundsgaard«, hvor han kom paa alle Tider af Aaret. Som Tropsfører kom han ofte med Kammeraterne herud, og de havde mange Gange slaaet sig ned paa Onkel Poulsens Marker, hvor de vidste, at de var velkomne, selv om Onkelens fandt, at dette »Spejderis«, som han sagde, var nogle slemme Narrestreger. Lejff havde mange Gange forsøgt at forklare ham det modsatte, men det kunde Onkel Poulsen nu engang ikke forstaa — og

saa var de forresten lige gode Venner for det!

»Det var ikke morsomt«, sagde Proprietæren.

»Hvad var det?« spurgte Lejff.

»Det var Herredsfogden, der ringede, at han vilde komme herved. Han sagde, at han vistnok bliver nødt til at anholde Christian Gaardskarl. Han mente, at Christian har begaaet et Tyveri paa Posthuset. Det er sket i Gaar Aften eller Nat, og Postmesteren har sagt, at det maa være Christian, der er Tyven. Det er stjalet 200 Kr. Og der er ingen andre, der vidste Besked med, at de Penge var i Kassen, end netop Christian, der var inde paa Posthuset lige før Lukketid i Forgaaes Aftes, da Postmesteren gjorde Pengekassen op. Christian havde netop talt om de rart mange Penge og om, at det var godt at have nogen af dem nu til Julen. Og om Morgen var Pengene væk.

Der var ikke begaaet noget Indbrud, sagde Herredsfogden, og det tyder ogsaa paa, at det var Christian, for han var alene inde paa Kontoret nogle

Plads for Sorgløshed. Det er Eders Pligt at tænke paa andre, I først og fremmest, fordi I er Spejdere.

Men fordi alt ser saa sort og sørgeligt ud om Eder, maa I ikke gaa rundt og være Hængehoveder eller smaa modløse Høns.

Det er ikke Meningen. I bør som Englænderen siger: Gør det bedste ud af hver Ting. I maa søge at blive praktiske paa alle Maader, I skal bruge Eders Hjerter hurtigt, se med de Øjne I har

og høre med de Ører I har. Hav Hjerter altid paa rette Sted og aabent for andre. Hovedet op, gaa frejdigt løs paa Eders forskellige Gerninger, arbejd med dobbelt Iver, da vil I være beredte og blive dygtige Kvinder, der vil kunne gavne vort Land.

»Aldrig giv tabte, saa vil det gaa Eder vel.

Glædelig Jul og godt Nytaar

fra Eders
Chef.

Minutter. Han skulde skrive et Par Adresser, og det var til Pakkerne, og mens han skrev dem, var Postmesteren gaaet ind i Stuen et Øjeblik. De Minutter maas Christian have brugt til at tage Pengene. Og saa er der noget meget alvorligere — det er, at Christians Uhr er bleven fundet inde paa Kontoret, og det var netop gaaet i Staa paa det Tidspunkt, da Kontoret lukker, Kl. 6. Det maas han have taget, uden at han har mærket det, da han sprang over Skranken for at tage af Kassen.

»Det var da underligt, at han ikke skulde have hørt det falde paa Gulvet,« sagde Lejf.

»Ja, det er ogsaa sandt. Men det er ganske sikkert Christians Uhr. I Bagkapelen staar der indgraveret et C. P. Det er jo Christians Forbogsstaver. Som du hørte, bad jeg Herredsfogden om at vente lidt med at komme hermed. Jeg vil gerne op paa Posthuset først og høre lidt mere om det. Jeg kan ikke tro, at det virkelig skulde være Christian. Han har rigtignok tit klaget over, at han er i Pengeforlegenhed, men jeg tror ikke, at Christian kunde være Tyv.»

»Nej, det vil jeg ogsaa nok se. Beværerne for, før jeg tror det,« sagde Lejf. »Maa jeg gaa med derop?«

»Ja vær saa god. Men skal vi saa ikke gaa nu?«

I det samme kom Stuepigen ind og sagde, at hun vilde gerne ønske Proprietæren en glædelig Jul, for hun havde jo faaet Lov til at tage over til Nabosognet, hvor hendes Forældre boede, og hvor hun skulde være juleaften. Og nu tog hun da afsted.

»Ja, glædelig Jul, Anna,« sagde Proprietæren. »men har, hvad er det? Jeg synes, du har faaet glæde af Ring paa!«

»Det har jeg ogsaa,« sagde hun. »Christian syntes, at vi skulde have Ringe nu til Jul. Han har jo længe talt om det, men nu var han pludselig kommen til Penge, og saa syntes han, at nu skulde vi have Ringene.«

Proprietæren saa over paa Lejf, og saa sagde han:

»Hvornår fik du saa Ringen?«

»Jeg fik den allerede i Gaar,« sagde Anna. »Christian havde været i Købstaden i Forgaars Aften, og da havde han købt den.«

Saa gik Anna Stuepige.

»Dette her tyder ikke rigtig godt,« sagde Proprietæren.

»Ja, lad os nu se første,« sagde Lejf. Han kendte Christian Gaardskari, som han havde set paa Gaarden, siden han var kommen der som lille Dreng. Og han troede ikke, at Christian var en Tyv.

»Men kan vi ikke vente 10 Minutter med at gaa?« sagde Lejf.

Og saa gjorde han noget, som Herredsfogden ikke vilde have været glad for: Han gik ud og snakkede med Christian Gaardskari, og han fortalte ham det hele.

»Det er skamkelig Løgne,« sagde Christian.

»Ja, men Pengene?« sagde Lejf. »Hvor har du faaet Penge fra til Forlovelsesringene? Onkel siger, at du var i Pengeforlegenhed.«

»Da jeg kørte ind til Købstaden, kom en Mand og spurgte, om han maatte køre med, og det sagde jeg ja til. Det hastede saa forfærdeligt med ham, sagde han. Og han vilde godt give 25 Kroner for at komme med,« sagde, at han kunde gerne køre med. Og saa gav han mig 25 Kroner. Jeg syntes jo nok, at det var lidt mange Penge — men det kunde jo dog være, at det kunde være saa vigtigt for ham at komme til Byen.«

»Kendte du ikke Manden, Christian?«

»Nej, jeg har aldrig set ham før. Og han kørte da for Resten heller ikke med helt ind. For da vi havde kørt et lille Stykke, sagde han, at han gerne vilde af og se efter noget, og saa gik han lidt hen ad Væjen. mens jeg ventede. Men han gik længere og længere bort, til jeg ikke kunde se ham mere. Det var jo brandstændende mørkt. Og da jeg saa havde ventet paa ham en hel Times Tid, syntes jeg jo nok, at det kunde være tilstrækkeligt selv om jeg havde faaet 25 Kroner for det, og saa kørte jeg. Jeg skulde ind for Husbond og hente Julevarerne i Købstaden. Det var altsammen bragt hen til Købmand Hansen.«

Lejf syntes jo nok, at det var en meget underlig Forklaring. Men han sagde ikke noget om det, spurgte bare:

»Ja, men Uhret, Christian?«

»Det Uhr har jeg ikke haft paa i længe Tider. Det har staaet inde paa min Komode. Og det kunde ikke gaa.«

»Saa kan det jo være, at det slet ikke er dit Uhr,« sagde Lejf. »Har du set, om det staaer der endnu?«

»Nej, men vi kan jo gaa ind og se ad.«

Og saa gik de over paa Karlekammeret.

Uhret var væk!

Christian sagde, at han kunde ikke begribe det. Lejf kunde det heller ikke — men han stod og kiggede sig rundt i Værelset, om der ikke skulde være noget, som kunde give ham et lille Vink.

Til sidst gik han hen og bøjede sig ned mod Gulvet for at se et eller andet. Han rejste sig hurtigt igen, og han lod som ingenting, men han sagde:

»Ja, nu gaar jeg med Onkel Poulsen op paa Posthuset. Jeg skal nok fortælle dig, hvad der sker. Men her sig mig lige: Var du nogen Steder henne, efter at du kom fra Posthuset?«

»Jeg var bare lige inde om Kroens,« svarede Christian, »og jeg fik lidt at varme mig paa.«

»Snakkede du noget om Pengene der?«

»Nej, det tror jeg ikke, men det kan jeg saa godt ikke huske saa bestemt. Man gaar jo ikke saadan og tænker over alle Smaatinge.«

Saa gik Lejf, og Christian Gaardskari stod og saa efter ham, som om han ikke forstod et Muk af det Hele.

Men Proprietæren og Lejf gik op til Posthuset.

Proprietæren snakkede med Postmesteren om det, og Lejf hørte til. Ja, det var altsammen rigtigt, som Proprietæren havde fortalt Lejf det. Og der var ikke andre, der vidste Besked med Pengene. Budene var gaaet fra Kontoret for længe siden, og der plejede heller aldrig at være Penge i Kassen om Natten. Og der var ingen, der ellers kunde komme ind paa Kontoret.

»Hvor var det, Uhret laa?« spurgte Lejf.

»Det var dér,« sagde Postmesteren og pegede paa et Stod paa Gulvet lige ved hans Stol. »Jeg saa det jo straks næste Morgen, da det var lyst.«

— Mens de sad og talte, gik et Landpostbud igennem Kontoret ind til Sorteringsstuen.

Lejf kiggede efter ham. Og saa snakkede de allesammen videre om, at det var en mærkelig Historie den med Manden, der kom op at køre — og det, at Anna netop nu havde faaet den glatte Ring, saa heller ikke godt ud.

»Maa jeg ikke have Lov til at se de andre Kontorere,« sagde Lejf.

»Jo, der er kun Sorteringsstuen derude og saa dette,« sagde Postmesteren.

Lejf gik derind. Landpostbudet som før var gaaet gennem Kontoret, stod og ordnede en stor Pakke Brev. Han skulde en drøj Tur endnu, før han kunde holde Julefest med sine Kære.

»Er De faldene, sagde Lejf og nikkede ned mod hans Kæde, der var anaavet af lidt heret Jord.

»Næh, jeg ved ikke, hvor jeg kan have faaet det paa.»

Lejf hjalp ham at bærste det af — og kort efter gik Lejf med Onkelen, som nu vilde rings til Herredsfogden, at han vist hellere maatte komme med det samme, saa de kunde faa det ovenstaaet.

»Nej vent et Par Timer, sagde Lejf. »Saa skal jeg se, om jeg ikke kan skaffe Pengene.«

Onkelen saa paa ham og smilede. »Tror du Christian giver dem fra sig frivilligt, sagde han, »og nogle af dem har han jo for Resten allerede brugte.«

»Lad mig om det, sagde Lejf. »Skal vi sige, at jeg har Frist til Kl. 2. Den er 11 nu.«

»Ja, bare Herredsfogden venter saa længe.«

»Lad os prøves, sagde Lejf.

Op de prøvede.

— Men allerede Kl. 1 kom Lejf til sin Onkel med 150 Kr. i Sedler.

»Her er de fleste, sagde han.

»Hvor var de?« spurgte Onkelen forbaavet. »Og hvor er de andre?«

»De 25 har Christian brugte, svarede Lejf.

»Naa, det var altsaa ham, sagde Onkelen. Han havde dog haabet, at det skulde lykkes at bevise, at han var uskyldig — selv om han havde indset, at det vilde være svært. Indicierne var jo tydelige nok.

»Du afbød mig, Onkel, sagde Lejf. »Jeg vilde have sagt: De andre 25 har Tyven stillet stukket til sig med det samme.«

»Tyven, siger du. Er det de ikke Christian?«

»Kald du nu bare paa Herredsfogden, sagde Lejf. »Saa skal jeg nok forklare.«

Og Lejf var ikke til at slaa et Ord ud af, før Herredsfogden kom.

— Jo, det er sandt, han sagde en Gang med et politisk Smil til Onkelen:

»Kunde du tænke dig at give mig 50 Kroner, hvis jeg kan bevise, at det ikke er Christian, der er Tyven?«

»Ja, det kan du tro, jeg kunde, min Drænge, sagde Onkelen og klappede ham paa Skulderen.

Herredsfogden kom, og de samlede inde i Proprietærens Kontor, og Christian blev kaldt ind. Postmesteren var ogsaa kommen til Steds.

Og saa bad Lejf, om han maatte have Lov til at sige et Par Ord.

Han spurgte først Herredsfogden, om det var nødvendigt, at Tyven blev straffet, hvis Pengene blev skaffet.

»Kun hvis Anmelderen tager Anmeldelsen tilbage, sagde Herredsfogden i sit tørre Juristprog. Han var irritet over, at denne Drænge optog Tiriden. Han skulde have dette her overtaaret i en Fart. Han vilde nok hjem og holde Jul i Fred.

»Og hvad siger De, som Anmelder, Hr. Postmester?« spurgte Lejf.

»Hvis Pengene kommer, har jeg ikke noget imod at lade Tyven slippe, sagde Postmesteren.

»Ja, saa er det godt,« sagde Lejf og rejste sig. »Og han gik ud og kom tilbage med Landpostbudet.

»Her er Tyven,« sagde han. »Og han har tilstået. Men De har altsaa lovet at lade ham slippe, Hr. Postmester. Han har Kone og fem Børn, og De vil ikke stakelig ham paa en Juleaften — vel?«

»Nej, for Deres Skyld ikke,« sagde Postmesteren.

»Ja, han har ellers nok fortjent det,« sagde Lejf. »For han har bærret sig rigtig skidt ud. Han har ikke alene stjålet, men han har ogsaa søgt at lade Mistanken hen paa Christian Gaardkarle.«

»Men kommer Pengene da tilvejs?« spurgte Herredsfogden.

»Ja, sagde Lejf og tog de 150 Kr. frem. »Her er de 150. Og Resten lægger jeg til.«

Lejf kroede sig ordentligt, da han sagde det.

»Du?« spurgte Onkelen forbaavet.

»Ja, maaske jeg saa faa dem, sagde Lejf til Onkelen. »Du lovede mig 50 Kr., hvis det ikke var Christian.«

»Det er ogsaa sandt,« sagde Onkelen. »Og du skal faa dem.«

Og Proprietæren lagde de 50 Kr. paa Bordet.

Saa rejste Herredsfogden sig og sagde:

»Ja, nu er der altsaa ikke mere Brug for mig.«

Og Postmesteren sagde til Budet:

»Ja, takket være Knægten der, har De altsaa Lov at blive i Deres Plads.«

Og Landpostbudet takkede med Tænder i Øjnene Lejf og tilfæle af. Og de to andre gik efter at have ansket Glædelig Jul.

Da Onkelen og Lejf var bleven ene, spurgte Onkelen:

»Men hvordan klarede du det, min Dræng?«

»Jeg havde Øjnene med mig! Det var det hele. Da jeg var foven i Christians Verrelse, saa jeg, at der var lighed ved et af Sammen i et Gulvbræt. Men det var saubart ikke rigtig lykkedes at faa det op. Der var faaet nogle Smaaspilletter løse af Gulvbrædderne. Da jeg saa kom op paa Postkontoret saa jeg, at der sad nogle Smaaspilletter paa Postbuddets Bænkler. Og da jeg fik kigget lidt nærmere paa dem, var det ikke saa svært at se, at det var fra et Gulv. De var færdigberede på den ene Side. Men der var ogsaa Lær paa Landpoststems ene Baksidene.

Saa var der Tyven. Hvis Christian havde taget Pengene om Aftenen og havde tabt Uhret, og han virkelig ikke skulde have hørt det, saa vilde i hvert Fald Postmesteren have trædt paa det, da han kom ind igen. Postmesteren viste mig jo selv, hvor han havde fundet Uhret. Og det var saadant, at han ikke kunde undgaa at se det eller sparke til det.

Det kunde altsaa ikke have ligget der allerede om Aftenen.

Men Pengene, vil du sige, som Christian havde forlovet sig paa. Ja, Historien med Manden var rigtig nok — det kunde jeg hurtigt faa konstateret, da jeg først paa anden Maade havde opdaget, at det var Landposten, der var Tyven — det skal jeg straks sige dig.

Da Christian havde været paa Posthuset, var han paa Kroen, og han fortalte rent i forbigående Kromanden om Pengene, da de sad og snaktede om, hvor dyr Julen er. Og Kromanden lod et Øjeblik efter en Bemærkning falde om dem til Landposten, da han kom ind. Landposten havde fra Vejen set, at Christian havde været lidt alene inde i Kontoret. Det vilde han benytte sig af. Han havde Nøgler og gik straks ind og stjål Pengene. Han

har kun været der en kort Tid — og han har det vestlige Distrikt, saa det var ikke underligt, at Christian ikke kendte ham, da han bad om at maatte køre med — det var nemlig ham! — og det gjorde han bare for at give Christian de 25 Kr. Han var jo nok klar over, at der ikke var nogen, der vilde tro paa den Historie, naar Christian fortalte den, og at Christian saa fik Skinnets imod sig.

»Jamen, hvor kom Pengene fra?»

»Vent nu bare! Du husker, jeg sagde om Leret paa Mandens Kne. Jeg havde jo set, at der var forsøgt med at trække Sømmene op af Gulvbrædderne. Da Christian sagde, at han i lang Tid ikke har haft sit Uhr paa, og det var fundet i Postkontoret, kunde jeg vide, at der havde været nogen i Christians Værelse, som havde taget Uhret. Men hvorfor havde den paagældende været der? For at skulje Pengene! — Jeg havde set Splinterne paa Landpostens Benklæder. — Men han har opgivet det med Gulvet. Han vilde naturligvis gemme Pengene under Gulvet netop her, for at det, hvis det skulde blive opdaget, skulde se ud, som det var Christian, der havde stjaalet. Da han var i Værelset, tog han Uhret. Og saa gik han ind i Loen, hvor der er Lergulv — husk, at jeg havde ogsaa set Lerpletterne, saa det var ikke saa svært at regne ud. Der var ikke noget at se paa Gulvet. Men jeg hældte et Par Spand Vand ud over Gulvet — og der var et Sted, hvor det straks sank i — der havde der altsaa nylig været gravet — og der fandt jeg Pengene! De 150 Kr.

De 25 Kr. havde Christian jo faaet, og de 25 havde Landposten selv beholdt. Han skulde netop betale Husleje, der allerede skulde have været betalt 11. December. Og Uhret havde han taget med for at lægge det ind paa Gulvet i Postkontoret, for at det skulde se ud, som om Christian havde tabt det. Han havde endda stillet det til Kl. 6, for at det skulde se ud, som det var gaaet i staa, da Christian tabte det. — Du ser, at han har været en humsk og snedig Ræd. Han havde slet ikke fortjent, at jeg bad for ham — men nu var det Juleaften, ikke sandt?»

»Jo, jeg forstaar dig! Og du er en rask Fyr,« sagde Onklen, der saa helt stolt paa Nevnen.

Og da de om Aftenen sad ved Gaasen, hævdede Onklen sit Glas og sagde: »Nu drikker vi for Lej! Da er Dagens Helt!»

»Nej,« sagde Lej. »Skal vi drikke, saa skal det være for — »Spejderiet, som du kalder det, Onkel. For det

er *dit*, der har lært mig at bruge mine Øjne — og det Hæle er ikke andet end at se sig for og tænke paa det, man ser.»

Og de drak for Spejderiet — og Onkel Poulsen gjorde sig ikke mere lystig over Spejderiets Narrestreger.

SPØGELSET

Kapitel I.

Mysteriet begynder.

»Herluf Holm« skulde have Juleferie, og alle i vid Omkreds fra Skolen vidste det. Omnibussen maatte gøre mange Rejser belasset med Baagage, og de værdige ældre ved eller gik sindigt til Stationen. De mindre Drengene gik ned ad den lange Bakke i munter, leende Grupper, mens hist og her en uheldig Fyr vidt jagede sin Hat, som Vinden havde sendt forud for ham.

Det var bidende koldt den Morgen, men hvad bød de dem om det? Det sneede allerede, og da det var Frostvejr, blev Sneen liggende.

Et Hurrah for Sneboldkampene, for de hvide Veje og Marker. Erik, som var en ivrig Spejder, forklarede for en halv Snes Kammerater, hvilket Fort han skulde bygge og være Mand for at forsvare.

Stationsforstanderen var i en Sindstilstand, der grænsede til Galskab, fordi de to Portører, som var sendt ham til Hjælp for den Trafik, hverken viste nogen større Klægt eller Lyst til Arbejdet. Om fem Minuter vilde Københavns-Ekspressen komme, og Baagagen og Drengene var blandet mellem hinanden i største Forvirring paa Peronen, og deres Stemmer overdøvede ganske det stadig gentagne: »Tilbage mine Herrer, tilbage!»

Tilsidst kom Toget med et skarpt Fløj, som om det var fortrædeligt over at blive opholdt paa sin Fart nord paa for at indtage en Lædning Dreng, til hvem der var taget ekstra Vogne paa.

Og blandt hele den lykkelige Sværm, som stuede sig ind i de lange Vogne, var ingen lykkeligere end Jacob, en

mørkhaaret, kraftigt bygget Dreng paa fjorten Aar.

Da hans Fader og Moder var i Udlandet, havde han ventet at skulle tilbringe Juleferien i et hæsligt, gammelt Hus hos en Tante, som ikke gjorde nogen Hemmelighed af, at hun hadede Drengene. Men i Stedet for skulde han nu med sin Kammerat Charles, til den Landsted i Nordsjælland.

»Jeg er saa glad for, at Fader tager imod os i Københavns,« sagde Charles, da Toget var videre — »for jeg ved, jeg bliver sulten, inden vi naar dertil, og — vil I se, Kammerater, det sneer stærkere nu.«

Alle i Kuppen raabte Hurrah undertagen Hans, som skulde skifte i Roskilde og over Kallundborg—Aarhus videre med Jyllands-Ekspressen. Han vidste, hvad Sne tit betød i Jylland, og han længtes efter at komme hjem. Ved næste Station splittedes de betydelig, men de fleste Drengene i samme Gruppe som Jacob skulde til København, og Rejsen gik behageligt videre.

I København tog Charles Fader, en munter fregnet, hvidkækket Herremand, imod dem, og gik med dem hen at spise Frokost. Det sneede stærkt nu, men i de travle Gader havde Sneen ingen Læjlighed til at blive liggende, for den blev hurtigt til brun Tøjsap, som blev hvirvelt op af de skræmlende Motoromnibusser og de hurtige Taxameterdrosker og spolerede de indkøbendes Humør og Klæder.

Da de kom ud af Restaurationen, var Sneen begyndt at faa Fart paa. Den kom ned i store, hvide Fnug.

»Det er kedeligt for dine Kammerater, der skal til Jylland,« sagde Charles Fader, da de satte sig i en Droske og kørte til Stationen, »jeg tør

holde ti mod een paa, at de vil blive indseent i adskillige øde Steder paa Landet. Gud ske Lov, vi ikke har det saadan herovre!»

Men saa snart de var udenfor Byen, var det tydeligt nok, at Sneen vilde betyde Travlhed denne Juletid, for det var vanskeligt at skelne Hjemene, som adskillte Markterne. Paa nogle Steder syntes Landet at være en stor, hvid Flade.

»Det giver et Billede af, hvordan Sibirien maa se ud, skulde jeg tro,« sagde Jacob. »I hvert Tilfælde er det en rigtig Jul. Sne udenfor, og en munter, varm Ild inde, og en Fyr til at fortælle Spøgelseshistorier, og — har I ikke et Spøgelse paa Godset?»

Charles blev bleg, og han rystede, som i en Kuldegysning. Han saa hurtigt hen paa sin Fader, men denne havde øjensynlig ikke hørt Spørgsmaalet; han dampede paa en Cigar og læste i et Julenummer af en Avis. De havde den hele første Klasses Ryggekupe for dem selv.

»Tal ikke noget om det nu,« sagde Charles urolig; »det kan Fader ikke tale at høre. Han troede det ikke, før Onkel forsvandt, men nu er han altid urolig, naar der bliver sagt, det er set. De siger, det er vor Families Forbandelse.«

»Stakkels, gamle Mand. Jeg —«

»Aah, Jacob, men jeg skal fortælle dig det i Aften.«

Jacob var ked af, at han havde berørt det Emne. For nogen Tid siden havde hans Kammerat fortalt ham den Ting, der hendt hans Fader som en Mær.

Det hændte, at Hr. Borchs Broder, Robert Borch, for tre Aar siden var kommen op at skændes hos en Ven i Byen med nogle andre om Kortspil. Borch havde beskyldt en Mand for at snyde. Straks var der blevet Slagsmaal, og pludselig var den Mand, som var mistænkt for at snyde, faldet til Jorden, stukket i Ryggen med en Daggert, som hængte paa Væggen, lige bag Borch. Hans Ven havde straks anklaget ham for Mordet, og midt i den Scene, der fulgte efter, var Borch, der øjensynligt ikke var ved sine fulde fem, stukket af, gaaet hen til sin Lejlighed og pakket sine Sager sammen. Den næste Morgen havde han hævret næsten alle sine Penge i Banken, vel fire eller fem Tusind Kroner, saa snart

Banken havde lukket op, og var flygtet ud af Landet.

Det lykkedes ikke Politiet at finde ham, skønt de søgte efter ham i to Aar; i Slutningen af det andet Aar havde hans Ven, da han døde, tilstået, at det var ham selv, der dræbte Manden. Snyderen havde haft ham i sin Magt paa Grund af Spilleglæde, og det havde drevet ham til Fortvivlelse.

Jacob holdt op med at tænke paa det; det var ikke et Emne at tænke paa i Julen. Skønt han var ked af det paa Charles Onkels Vegne, kunde han dog ikke lade være at tænke, hvilken Kuljon den Mand maatte være, naar han stak af, i Stedet for at lade Sagen gaa til Retten.

»Vi er ikke ret langt derfra nu, Jacob,« sagde Charles pludselig. Han havde åbenbart ogsaa tænkt paa sin ulykkelige Onkel, for hans Ansigt var ikke saa munter som før.

Hr. Borch kastede sin Cigar fra sig og lagde sin Avis bort.

»Min sandten,« raabte han, »her ser jo ud til at være højt med Sne, skønt det næsten er saa mørkt, at man ikke kan se ret meget.«

De var de eneste Passagerer, der skulde ud; Stationsforstanderen tog med Billetterne, og en Mand godt indsvæbt i en lang Overfrakke tog til Huen. Det var Borchs Chauffør.

»Er Vejene ikke temmelig daarlige, Jens?»

»Meget daarlige. Det var lidt af et Mesterstykke at komme herud. Jeg gad vide, hvordan vi kommer hjem.«

Da Bagagen var blevet baaret ud af

Stationsforstanderen og en Portier, sprang Drengene op bag i Automobil, og Hr. Borch tog Plads ved Siden af Chaufføren. Lige som de havde forladt Stationen, var der det dybeste Mørke rundt omkring dem, undtagen hvor Skinet af Lygterne paa Automobilten faldt paa den hvide Vej lige foran dem.

De to Drengene sad denne Tur. Hr. Borch derimod ikke; han tænkte paa, hvordan der maatte se ud paa Sumpen. Det skulde de kun altfor snart faa at vide. Sumpen var en stor Strækning, som gik fra Kysten og næsten halvanden Mil ind i Landet.

Vejene, der førte til Godset, gik lige tværs over den, og var en henrivende Vej for en Spadsereur eller Rideur, for i det Fjernte laa Havet, og paa den anden Side var der jævnt staaende, skovbevoksede Skrænter. Men den saa ikke smuk ud denne December Aften. Automobilten var næppe kommet ud paa den aabne, udsatte Vej, før den kørte lige i en Drive og standse; den skarpe Vind bed i Passagerernes Ansigter, og de to Drenges syntes ikke, at der var noget saadan særligt ved Sne. De ønskede blot at være i en varm Stue og faa noget at spise.

Jens, der var en mere praktisk Mand, end han saa ud til, fik Automobilten ud af Driven, og saa kørte de igen. Det var nu ganske umuligt at skelne Vejen.

»Hold,« brølede Hr. Borch pludselig, »vi er ude i Sumpen!«

Han mente, at de næsten var ude

I Sumpen, men i det Øjeblik, han udstødte Raabet, var de det virkelig. For Jens kunde saa brenset, valtede Automobilten og sank langsomt ned i, hvad der kan lignede en Seng af Sne.

Passagererne sprang ud og befandt sig i Sumpen, i to Fod dybt, iskoldt Vand, som Automobilten allerede var sunket i og nu hvilede paa Mudderet undermed.

»Vi faar den ikke ud uden ved Hjælp af en Hest,« sagde Hr. Borch alvorligt; »der er ikke andet for end at gaa Ræsten af Vejen, Dreng. Det er næsten en Fjerdingvej. De kan ikke blive her, Jens. De vil bare fryse ihjel. Giv os Lygterne, dæk Bagen til og følg med os.«

De bandede sig Vej tilbage til Landevejen med stort Besvær, mens den tynde, sneklædte Is knækkede under deres Fødder. Jacob var, begyndt at trivle, om han egentlig havde nogle Fødder, da de var naaet til Landevejen. Han var paa det Rende med, at han vilde foretrække at være Hans, som maaske nu var indeenest oven i Jylland. I hvert Tilfælde vilde han saa være i en varm Jerbanekupe med tørre Bukser paa!

Hvilken Vej, det ogsaa var! De to Drengene, der hver bar en Messinglygte, gik paa hver sin Side af Hr. Borch, som traskede gennem den hvirvelende Sne, medens Chaufføren kom bagefter bærende paa endnu en Lygte.

Stor var ogsaa deres Glæde, da de gik ind gennem Portnerlaagen, der havde Gartenern skuffet en Gang. Portneren vilde have, de skulde blive der, medens han skaffede en Vogn, men alle var lige ivrige efter at komme hjem med det samme.

Drengene gik nu sammen, for Hr. Borch var gaaet bagved for at tale med Chaufføren om Automobilten. Huset med det muntre Lys i de nyderste Vinduer var nu i Stigte. Pludselig greb Jacob sin Ven i Armen.

»Hvad er det?« spurgte han højt hviskende.

Charles saa i Retning af den andens Pægeflager. Imod den mørke Baggrund, der dannedes af den gamle, nu ubrugte Fløj af Hovedbygningen, som laa i Læ for den flygende Sne, bevægede der sig noget Hvidt.

»Det er —«

Et høst Skrig lød bag dem og afbrød Charles.

Jens, Chaufføren, stirrede med et blegt, forskræmt Ansigt frem for sig. Lygten var falden ned i Sneen, og Hr. Borch holdt ham ved Armen.

»Jeg saa det!« gispede Manden. Det var derovre — det var helt hvidt. — Jeg saa det bevæge sig; og —«

»Vrøvl, Mand,« afbrød Hr. Borch ham; »har De mistet Forstanden! Tag Lygten op og gaa saa ud og se til Automobilten, naar de har skiftet.«

Jacob saa nysgerrigt paa ham; Hr. Borchs Ansigt var blegt og bestemt, hans Øjne gik i Retning af, hvor han havde set det hvide — hvor det havde gaaet.

»Julen — og Familjens Forbandelse!« sagde Charles bittert, da de gik videre. »Tal ikke saadan,« sagde Jacob, men hans Stemme var usikker.

»Vent blot, til du har hørt Historien.«

»Ikke i Aften,« sagde Jacob. Og straks efter var de i den varme, oplyste Forstue, og Fru Borch og hendes Datter hilste dem Velkommen. Charles laante Jacob nogle Klæder, og de gik til Middag.

Hr. Borch talte ikke om, hvad der var hendet paa Kæreturen. Men Jacob tænkte paa det underlige, mystiske, han havde set, eller troede at have set. Hvad var dette for et Mysterium?

Kapitel III!

En modig Beslutning.

Jacob vaagnede næste Morgen med den særlige Følelse, som man altid har, naar man vaagner op i et fremmed Værelse. Han takkede den Fige, der havde vækket ham, paa en søvnig Maade og begyndte at samle sine Tanker.

Saa gik det op for ham, at det var Morgenen Dagen før Juleaften, at han var paa Borchs Gods, at han havde haft en skjort ubehagelig Hændelse Aftenen i Forvejen, og at — han havde set et Spøgelse!

Saa lo han.

Med Lyset strømmende ind i det nydelige, pænt møblerede Værelse, og med sin Koffert staaende op ad Væggen, forekom det ham ganske absurd.

Om Aftenen — og særlig saadan en mørk, snefuld Aften — bilder man sig alt muligt ind. Naturligtvis var det med Spøgelset ganske fjollet. Han havde tænkt paa Spøgelser — som Folk jo gør, af en eller anden Grund, i Julehøjtid. Det var morsomt nok, at Chaufføren havde ment, at han saa det samme, men da havde han jo haft den Rystelse at køre ud i den forfærdede Sump, og —

»Jeg er et Fjols!« sagde han og sprang ud af Sengen.

Ved Frokosten i den store, egepanelerede Stue, hvor Ilden knitrede, og den svage Decemberløn skinnede ind gennem Vinduerne, syntes Hændelsen fra sidste Aften endnu mere absurd.

Snevæjret var holdt op, og Folkene havde travlt med at skaffe Kævevin; Støjen af deres Spader lød helt ind i Stuen, hvor de spiste Frokost. Jacob syntes, at Margrethe; Charles syntes aarige Søster, var den eneste, der saa glad ud. Hr. Borch og hans Hustru saa bekymrede ud, medens Charles øjensynlig ikke var i sit vanlige Humør.

»Hvilken Dumrlim jeg var at berøre den Sag i Gaar Aften,« mumlede han.

Hr. Borch havde faaet lidt Hold i Ryggen paa Grund af den vaade Tur og havde ikke lyst til at gaa ud i saadant Vejri; men de to Drengene, iført lange Støvler og tykke Strømper, var ude i den knitrende Frosten, saa snart de kunde slippe væk fra Frokostbordet.

»Du, Charles,« sagde Jacob, saa snart de var godt borte fra Huset, »vil du fortælle mig, at du og din Fader virkelig tror paa det med Spøgelset? Jeg ved, at jeg var lidt forskrækket i Aften, men man bliver jo lidt nervøs om Aftenen. Det maa have været Lyset fra Sneen, der gav Genakn af —«

»Vil du kalde Jens nervøs?« spurgte Charles roligt, og fortsatte:

»Ja, Jacob, det er meget pænt af dig at prøve at opmuntre og trøste os deslige, men vi kan ikke komme bort fra den Kendsgerning, at vi saa det forfærdede Spøgelse i Aften. Jeg ved, at det lyder underligt, men det er der. Det er kun et Par Maanedes siden, at en af Folkene saa det, og den stakkels Fyr blev næsten vanvittig af Rædsel.

Han er ingen Fantast, og han er Afholdsmænd. Omtrent for et Aar tilbage kørte Doktorens Kusk frem og tilbage paa Kørevejen, da han pludselig saa det samme. Han sagde, at det syntes at forsvinde gennem den faste Stenvæg i den gamle Fløj. Nu vel, en Mand, der vil spille os et Puds, kan ikke gaa gennem en solid Stenvmur, han kan vel?»

»Nah, det antager jeg ikke,« sagde Jacob, »men hvorledes er Historien? Du fortalte en Gang, at det spændte hos jer, men mere sagde du ikke.«

Charles sparkede en hel Sky af Sne op foran sig.

»Man mener, at det har spøget her i et Par Hundrede Aar,« sagde han. »En af vore Forfædre dræbte en Mand i en Duel i Vægtgangen i den gamle Fløj, som vi ikke bruger mere, og man siger, at det gik uærligt til, og at hans Aand nu spøger her som en Forbandelse over Huset. Jeg kender ikke den hele Historie, men den er offentliggjort i en eller anden Bog. Denne nederdrægtige Tingest havde ikke forstyrret os før for to Aar siden. Da kom Historien ud blandt Folk, og ingen tør nærme sig den gamle Fløj nu. Fader vilde da ikke gøre det for Penge. Gamle Petersen, den gamle Kældermester, gaar der ind og banker nogle gamle Gobeliner, men jeg tror ikke, der var noget, der kunde gøre ham bange for Spøgelsset.«

»Hvorfor er det blevet set mere i den senere Tid?« spurgte Jacob.

»Fader tror, det er Onkels Skyld. Han tror, han er død i en eller anden fremmed Afkrog stadig overbevist om, at han har dræbt den Fyr, skønt han virkelig ikke har det, og at Spøgelsset nu kommer og glæder sig over det.«

»Jeg har en Idel,« raabte Jacob. »Lad os passe det op!«

»Hvad for noget?« glædede den forbavsnede Charles.

»Passe det op,« gentog Jacob ophidsset. »Du ved — gribe det i Krebsten, hvis der er noget at gribe i. Finde ud af, hvad det er! Hvis vi gik ind i den gamle Fløj i Aften, maa vi kunne faa det at se.«

Charles skælvede let.

»Der har ingen været der i mange Aar,« sagde han, og jeg —«

»Du er da ikke bange?« raabte Jacob.

Nu, Charles var bange, frygtelig bange, bange for dette omflakkende, mystiske Væsen, som han ikke forstod, hvad var. I Skolen havde han kæmpet med Drengene, der var større end ham selv. Han havde endog været oppe at slaas med Peter, som havde kløet mange i Klassen over sig, i syv Omgange og havde først givet tak, da han ikke mere kunde staa paa Benene. Men dette —

»Jeg er ikke bange,« sagde han halvtvejs vredt.

»Lad os saa gaa ind i den gamle Fløj i Aften,« mente Jacob. Charles tøvede et Øjeblik.

»Godt,« sagde han halvt uwilligt tilsidst, »men jeg tør vædde med, at der ingenting sker i Aften.«

Det sidste lød ikke, som om han selv stoledes paa det; men nu da de stod i den lave Eng, med den friske Søluft lige i Ansigtet og med solen skinnende paa den hvide Sne rundt om dem, forekom den østlige Fløjs Rædsel og Mystik dem ikke slet saa frygtindgydende.

Der kom adskillige flere Gæster den Dag; nogle af de gamle Damer var allerede begyndt at pynte det gamle Hus med Gran og Efeu, som Garberne med Hjælp af to Drengene havde været travlt beskæftigede med at skaffe til Veje.

Men ingen af de to Drengene kunde fuldt tage Del i de andres Lykke. De tænkte paa deres forestaaende Arbejde — Jacob med den ivrige Nysgerrighed, som den har, der hader et Mysterie og vil afsløre det; Charles med en kendelig Frygt, Borch'ernes Frygt for den østlige Fløj.

Kapitel III.

Opdaget!

»Har du Nøglen?«

Det var Jacob, der stillede Charles den Spørgsmaal, da han mødte ham udenfor sit Værelse. Klokken var kun halvelve, og Gæsterne var stadig i Dagligstuen, eller spillede Billards og Kort. De to Drengene var ikke blevet savnede, for den almindelige Opfattelse var, at de var gaaet i Seng.

Charles nikkede. Han var meget bleg, og Haanden, hvori han havde Nøglen, rystede let.

»Jeg fik den i Faders Studerekaamer,« sagde han. »Gamle Petersen — Kældermesteren, husker du — har den anden. Kom Jacob, og lad os faa det overstaet.«

»Jamen,« sagde han hurtigt, »hvis du ikke synes om det, saa lad mig gaa alene, eller ogsaa lad os opgive det helt.«

»Blødder!« sagde Charles. »Jeg er lige saa ivrig for den Idé, som du er.« De gik gennem Korridoren og kom til den jernbeslaaede Egedør.

Charles skulde lige til at stikke Nøglen i Nøglehullet, da Jacob greb hans Arm og trak ham hen i en Krog og blæste samtidig Lygten ud, som han havde i Haanden.

»Der kommer nogen i Gangen derinde,« hviskede han.

»Maaske er det —«

»Ssh!« hviskede Jacob.

Charles kunde tydeligt høre slæbende Trin nu; begge Drengene havde den ubehagelige Følelse af at »Haarene rejste sig paa deres Hovede,« og deres Hjerter næsten ophørte at banke. Saa hørte de en Nøgle blive stukket i Nøglehullet, og de følte sig højlig lettet. Et afgørende Spøgelse vilde aldrig bruge en Nøgle, hvis det lige saa let kunde gaa gennem lukkede Døre.

Saa aabnede Døren sig, og gamle Petersen, Kældermesteren, kom ud med et Lys i den ene Haand og en lille Kurv i den anden. Han lukkede omhyggeligt Døren i efter sig, og før Drengene var kommet sig af deres Forbavelse, var han gaaet gennem Korridoren og ned ad Trappen.

»Han har naturligvis været inde og se til Gobelinerne,« sagde Charles. »Jeg antager, han ikke har haft Tid til det før i Dag for alle de Gæster, der er kommet. Han er en forfærdelig samvittighedsfuld Fyr.«

Jacob sagde ingenting, men tændte Lygten igen og holdt den op mod Døren, mens Charles såk Nøglen ind.

De følte sig begge mere dristige, efter at deres Frygt var endt paa en saadan Maade. De gik ind i den gamle Fløj, og det var som at gaa fra et Hus til et andet, fra det tyvende til det sekstende Aarhundrede. Det var en bidende kold, fugtig Luft, og et Udseende af Forfald og noget overnaturligt.

De gik langsomt ned ad Gangen og holdt sig tæt til hinanden, idet de frygtede hvert Øjeblik. — Charles gjorde det i det mindste — at den overjordiske hvide Skikkelse skulde komme frem af en mørk Krog.

Ved Trappen, som førte nedenunder, standede de. Charles, som var bleg og øjensynlig bange, vilde gaa nedenunder og saa vende tilbage til deres varme Sovestovrelser; men Jacobs Opdager Sind var mest stemt for at gaa til Enden af Gangen og saa gaa tilbage, idet de saa ind i hvert et Værelse.

»Men dog!« sagde han pludselig; »er det ikke et Lys? Se der for Enden af Gangen.«

»Jeg kan ingenting se.«

»Se paa Nøglehullet; jeg tør bause paa, at Værelset er oplyst. Kom forsigtig med. Det skal vi snart opdag.«

De stjal sig hen ad Gangen, og deres Hjerter bankede heftigt. Mysteriet blev større og større. Hvad i Alverden betød det Lys?

De standede ved Døren. Jacobs Øjne skinnede.

»Spøgelser ryger ikke Cigarer,« hviskede han til sin Ven; saa bøjede han sig ned og kigede gennem Nøglehullet.

»Kom,« sagde han og rejste sig; »værs parat, hvis han vil slaas.«

Med Charles i Hælene paa sig, tog han i Haandtaget, aabnede Døren og gik ind.

Kapitel IV.

Endelig

De befandt sig i et temmeligt stort, hyggeligt møbleret Værelse. En Lampe stod der paa Bordet, og en Lænestol ved Siden af sad en Mand med en Cigar i Munden og med Fødderne i et Par Tøfler hvilende paa en Kamin. Ved den anden Side af Værelset var en Brik, medens der paa en Stol ved Vinduet, hvor Skodderne var sat for, laa en lang, hvid Klædning med en Hætte.

Manden sprang op, da de traadte ind og vendte sig mod dem bleg og skælvende.

»Hvad —«

»Onkel!« raabte Charles forvirret.

Manden stirrede mat paa ham.

»Det er Charles!« sagde han med en hysterisk Latter. »Hvor du er vokset. Du —«

Han faldt pludselig tilbage i Stolen. »Jeg skal nok passe paa ham,« raabte Jacob og tog Karaften med Wiskyen fra Bordet; »gaa du og hent din Fader. Sig det lempeligt til ham, ellers bliver han ligesaa forskrækket som han her.«

Jacobs Ord syntes at bringe den anden Dreng til sig selv. Han forstod Nødvendigheden af at bruge Takt. Han tog Lygten, som Jacob roligt havde stillet paa Bordet, da de gik ind, og skyndte sig for at fortælle sin Fader alt.

Imens havde Jacob lagt Cigaren paa en Asketasbakke og tvunget nogle Draaber af Spiritusen mellem Mandens Læber.

Dette var altsaa Forklaringen paa Mysteriet! Denne magre Mand var Spøgelset — denne Mand, som troede at have berøvet en anden Livet, og som skulde sig for Politiet.

Der var et Udtryk af Foragt i Drengens Ansigt, da han prøvede at faa sin Vens Onkel til sig selv. Hvilken frygtelig Kujon, han maatte være. Skyldig eller uskyldig, han skulde have baaret sin Skæbne som en Mand.

Men hvorelles var han kommet her, og hvorfor havde han vedblevet at føre dette underlige, ensomme Liv, da det var bevist, at han var uskyldig? Kældermesteren maatte have kendt Hemmeligheden og forsynet ham med Levnedsmidler. Hvorfor havde Petersen ikke fortalt sin Herre det? Hr. Borch kunde ikke have vidst om sin Broders Tilstedeværelse i den ubenyttede Fløj, for selv om han havde beskyttet ham i Begyndelsen, vilde han ikke have ladet ham holde sig skjult stadigvæk.

Manden slog Øjnene op; der var et Udtryk i dem, som forskrækkede Jacob. Udtrykket af en jaget Forbryder i Knibe.

»Jeg skal nok være rolig,« sagde han hæst. »Nu er Slaget tabt, jeg vil prøve at bære det, som en Mand.«

Der lød Fodtrin i Korridoren. Der ude kom Hr. Borch for at besøge sin Broder.

Der var stadig et Mysterium, som omgav Robert Borch, »Spøgelset paa Godset.«

Der er Ting, som det er umuligt at beskrive, og andre Ting, som ingen nogensinde skulde forsøge at beskrive. Mødet mellem Hr. Borch og hans Broder faldt ind under begge Kategorier.

De to Drengene saa til i Tavshed med en underlig Fornemmelse i Halsen; saa da Robert Borch forstod det hele og var blevet roligere, gik de nærmere hen, ivrige efter at høre Forklaringen paa hans underlige Liv i tre Aar paa dette Sted.

»Jeg var en frygtelig Kujon,« stammede han, »og jeg vil ikke prøve paa at undskyld mig. Jeg vil ikke engang dadle Petersen, som —«

»Petersen!« gispede Hr. Borch.

»Ja, lad mig tale. Du kender Betsretningen om den skæbningsvange Nat. Jeg var halvfuld og halvgal, tror jeg. Jeg ved, der var en Kamp — jeg ved, jeg kæmpede som en Djevæl. Da Kjør beskyldte mig for at have dræbt Manden, troede jeg ham; jeg vidste, jeg havde været ganske i Stand til at gøre det. Jeg kunde ikke huske, hvad jeg havde gjort — jeg tabte ganske Hovedet. Jeg forstod, jeg vilde blive hængt, og jeg vilde leve. I Forvirringen smuttede jeg væk. Jeg vidste, at der intet kunde gøres før næste Morgen, saa jeg blev hjemme; men, som du nok kan forstaa, sov jeg ikke den Nat. Jeg vidste tillige, at du og Ethel var paa Rejse, Charles og Margrethe var i Skole, og jeg tænkte paa den ubenyttede Fløj. Jeg hævede alle mine Penge, tog med Tog til Nivaa og gik Resten af Vejen hertil, saaledes at jeg ankom her om Aftenen. Jeg saa Petersen og fortalte ham alt. Han holdt de andre Folk borte, og efter en Smule Betænkning foreslog han mig denne Fløj. Der kom aldrig andet end ham, og hvis jeg lejlighedsvis spillede Spøgelse, vilde jeg være dobbelt sikker.

Det syntes at være det bedste, der var at gøre. Medens du var bortrejst, skaffede han mig disse Ting, og hver Dag siden han har bragt mig Føde og Drikke. Men det var et frygteligt Liv. Tænk blot spærret inde her og stadig tænkende paa, at du havde taget en Mands Liv, at du var en Morder, at du havde vanæret dit Navn og din Familie, og at du var en Kujon, der skulde sig for Retfærdigheden!

Alt var jo hyggeligt nok. Ofte,

næsten hver Aften, tog jeg den hvide Tingest paa, som Petersen havde lavet mig, og spankulerede rundt om denne Del af Bygningen og Buskadedet, som for det meste er upasset og vildt. Det grønne Filt paa Skodderne og formeden ved Døren forhindrede Lyset i at blive set, og Tagvinduet i Loftet gav mig Lys og Luft om Dagen.

»Men Doktorens Kusk siger, han har set dig forsvinde gennem Muren,« gispede Charles, der stadig holdt fast ved den gamle Historie om Godset.

»Jeg antager ikke, du har opdaget den hemmelige Dør, Charles,« sagde hans Onkel; »hvis du trykker en af Stenfladerne paa rette Sted, ruller den tilbage. Det er den Dør, jeg hele Ti- den har benyttet.«

»Gaa i Seng med jer Drengene,« sagde Hr. Borch alvorligt — og de gik mod stræbende.

Da de var gaaet, var Petersen blevet hentet, og de tre Mænd var sammen i lang Tid. Hvad der skete, var der ingen af Drengene, der vidste; men de formodede, at gamle Petersen, der havde en Søn og en Datter at for- sørges, fristet af de Penge, som Robert Borch ødslede paa ham i sin Take- nemmelighed, havde besluttet at vente, til han havde samlet sig en lille For- mue, før han fortalte ham, at han havde tilstaaet at være Morderen. Det var aldrig faldet dem gamle Mand ind, at Borch vilde have givet hver Skil- ling, han ejede, for at høre Nyheden.

»Det er Jul,« sagde Robert, da hans Broder vrede havde truet med at sende Bud efter Politiet. »En Tid med Velvillie og Fred mellem alle Folk. Petersen behandlede mig daadligt til Slut, men han har gjort mig meget godt for. Naar alt kommer til alt, var det jo min Fejl. Hvis jeg havde haft Mod nok, til at udholde alt, vilde det jo have været bedre. Du maa ikke være for haard ved ham.«

»Godt,« sagde Hr. Borch, »men han kan ikke blive her mere.«

DEN LITERÆRE RUBRIK

FORTSAT FRA SIDE 8

»Præstegaardsliv«.

(Af Fru Ingeborg. — Nyt Nor- disk Forlag — 125 Sider).

En ung Præste- kone giver i denne Bog en Skildring af de unge Præstefolks Liv i en gammel Præstegaard paa Landet i vore Dage.

Varmt og hjært- vindende fortæller hun om det unge Præstepars Indtog i den gamle Præstegaard og det store Arbejde for Menigheden og dens Aandsliv, som de straks ka- ster sig ind i, om deres store Ideal- deres Skuffelser og Glæder.

Af ikke ringe Værdi er de Bil- leder af moderne kirkeligt Aands- liv paa Landet, som Forfatterinden giver, spredt rundt i Bogen.

»I Sommerlejr!«

(Danske Drenge Forlag. — 108 Sider).

Rudolf Bruhn har paa Danske Drenge Forlag udsendt en god Bog om Livet, som raske Drenge lever det i F. D. F.s Sommerlejr.

Som bekendt er det ikke alene det sunde Friluftsliv, som ligger F. D. F. paa Hjærte, men ogsaa, og vel i nok saa høj Grad, selve Ungdommens Opdragelse i kri- stelig Aand.

Denne Sag har i Rudolf Bruhn en varm og dygtig Talsmand og fremstilles paa den smukkeste Maade i den foreliggende lille Bog.

En Spejder, der er vant til at have sit religiøse Liv og sit Lejr- liv strængt adskilte, vilde maaske indvende, at Drengene i denne Bog leger for meget og lærer for lidt af alle de mange praktiske Ting, som det er godt at kunne i en Lejr under primitive Forhold.

Men fælles er den rene og gode Glæde over det raske og sunde Liv i Naturen.

T. Ft.

»Ærens Vej«.

Fortælling om en tapper dansk Matros. (H. Hagerups Forlag — 224 Sider).

Det er en solid og grundig Maade, Marius Dahlsgaard anlæg- ger sine Bøger paa.

Efter sit Held i Fjor med »Kon- gen paa Island«, der handlede om den unge københavnske Uhr- magersøn Jørgen Jürgensens even- tyrlige Bedrifter, har han i Aar fortsat med »Ærens Vej«, der for- tæller om, hvorledes en Bonde- dreng fra Heden løber fra sit Hjem, kommer til Holland, gør talrige Farter over hele Jorden som Sømand og endelig tilbage- erobrer et Skib, Franskmandene havde taget, hvorved han som Pri- sepenge fik en anseelig Formue. Alt dette er virkelig Historie, og For- fatteren har med stor Kunst gjort den levende gennem en Række fortrinlige Persontegninger.

Man kunde kalde denne Bog »En Eventyrs Biografi«, saa nøje holder den sig til Virkeligheden. Forfatteren siger selv i en Notits i Begyndelsen af Bogen:

»Denne Bog er bygget over en Række indgaaende Undersøgelser. Den hviler i Hovedsagen paa Christen Nielsens egne Erin- dringer, som han har efterladt sig i et Haandskrift.«

Berømte danske Mænd.

Paa Jespersens Forlag er under Titlen »Berømte danske Mænd« paabegyndt Udgivelsen af en Serie historiske Fortællinger for Ung- dommen af J. P. Jensen.

Af de to hidtil udkomne hand- ler den første om Absalon, den anden om Griffenfeldt — to Mænd, som det nok kan betale sig for danske Drenge at stifte nærmere Bekendtskab med.

Danske Soldaterbreve.

En Samling Breve fra danske Soldater i de fransk-engliske Hæere.

(Gyldendalske Boghandel—224 S.)

Magister *Harald Nielsen* har haft den gode Ide at sætte sig i Forbindelse med Paarørende af danske Soldater, som deltog i Verdenskrigen, og har paa denne Maade faaet samlet og udgivet den her foreliggende Samling Soldaterbreve.

Han har forstaaet at vrage og vælge godt. Det er uden Tvivl et rigtigt Princip at medtage mange Breve fra nogle faa, som skriver godt, i Stedet for at tage færre Breve, men fra flere forskellige, hvorved det stilistiske Niveau sættes ned.

Kun ialt tre Brevskrivere har da fundet Naade for Forfatterens Øjne, men deres Type, som deres Breve, er ogsaa prima Kvalitet.

Den første er en ung dansk Kunstner, der i Forsommeren 1914 kommer til Paris og allerede d. 3. August samme Aar, 18 Aar gl., lader sig hverve til den franske Hærs Fremmedlegion. Til at begynde med er han mægtig begejstret over Soldaterlivet, men godt efter Aar efter har han faaet nok, og efter at være saaret lader han sig hjemsende i Lede ved Svineriet han lever i. Kun paa Grund af hans pure Ungdom er det ham muligt atter at slippe ud af Legionen.

Den anden, *Hugo Sørensen*, er en Eventyrernatur, der har faaret Verden rundt og allerede før Krigen, i 1913, er endt i den franske Fremmedlegion som professionel Soldat. Det er i Kampene paa Balkan, kan deltagere, han har gjort hele Krigen med og deltaget i det vildeste Haandgemæng, som han giver udmærkede Skildringer af, og han lever stadig i bedste Velgaende.

Den tredje, en dansk Smedesvend ved Navn *Jules Eliassen*, Søn af Værten paa Damhuskroen, er dog den bedste af dem alle.

Han er rigtig Typen paa den unge, jævne, danske Haandværker af den bedste Slags, vittig og slagfærdig, altid, selv under de elendigste Forhold og de grufuleste Begivenheder, fuld af sprudlende

Humor, dertil Sportsmand om en Hals, stærk og modig som kun faa andre — en Soldat af den værdifuldeste Art. Hans Type falder nøjesammen med den, *Patrick Macgill* skildrer med den berømte *Bill*, (i sine to brilliante Krigsbøger som vi udførligt har omtalt her i Bladet) — kun med den Forskel Nationaliteten giver.

Jules Eliassens Breve hører til de ypperligste Soldaterbreve, der er offentliggjort, dels fordi han har oplevet alle Rædsler, som en Soldat i Verdenskrigen kan komme ud for, dels, og særligt, fordi han er i Besiddelse af den sjældne Egenskab, at han »snakker løs med Blæk og Blyant som han vilde gøre det, hvis han sad overfor den Brevet var bestemt til. Det er dette, der har bevaret Indtrykkenes og Oplevelsens hele Friskhed for

os, saaledes at man gennem hans Breve føres midt ind i Tingene, ser dem for sig og oplever dem med ham.

Det er dette som har den store Værdi for os!

Hans Betragtning vedrørende Danmarks Neutralitet er, som det kunde ventes, ret naive — men denne Side af Sagen er jo for den nøgterne Læser ogsaa ret ligegyldig.

Desværre faldt den brave unge Mand, kun en Snes Aar gammel, i Kampene ved Somme i Juli 1916 — faa Dage efter at have skrevet de sidste af de i denne Bog offentliggjorte Breve.

Men hans Breve er et prægtigt Monument for en modig og tapper ung Mand, der i al sin Færd lige til sit sidste Aandedræt stræbte at være sit Fædreland til Hæder og Ære.

T. Fr.

Ejnar Mikkelsens sidste Bog.

»Nord-Syd—Øst—Vest«

(Hasselbalchs Forlag — 192 Sider).

Dette er en rigtig Jack London-Bog!

Det er det prægtigste Spejder-Liv, der skildres her, friskt og fornøjeligt, af den Mand her i Danmark, der vel har de bedste Forsættninger for at kunne skrive Fortællinger af den Art.

Thi hvilken Dansker har vel i den Grad som *Ejnar Mikkelsen* i sin Ungdom tumlet Verden rundt og oplevet saa mange Strabadser og Eventyr under saa at sige alle Breddegrader?

Og naar han saa tilmed ejer det friskeste Fortællertalent og den herligste umiddelbare Stil — ja, saa er det jo slet ikke saa underligt, at Manden er ved at blive »den danske Ungdoms Jack London«.

Den foreliggende Bog bestaar af 12 Fortællinger allevegne fra: Nord—Syd—Øst—Vest!

Snart er man paa Slædefart med Forfatteren over Alaskas Snemarker i den strængeste Kulde, snart befinder man sig halvdelt af Varme til Tyrefægtning i Venezuela, snart er man i Kamp paa Livet løs med Isbjørne i Frantz Josephs Land, snart paa Togt i det sydlige At-

lanterhav eller det indiske Hav. Noget af det bedste er Skildringen af, hvorledes Forfatteren under et Ophold paa Gambia Floden i Afrika, ved en Fejltagelse bliver modtaget som Skolekommission i en Negerskole — og gaar ind paa Spøgen! — og saa den morsomme »Saadan var hans«, der handler om et Møde i Britisk Columbia med »Mister Larsen«, som Jack London har benyttet som Hovedperson i sin Bog »Ulf Larsen« — og saa Beretningen om »Fairbanks Grundlæggelse« ved den snedige Japanner som vilde snyde de hvide Guldgravere, men nær var bleven levende begravet til Straf.

Ja, Bogen formelig strutter af prægtige Oplevelser — mere spændende end nogen moderne Eventyrdigter med Løgn og Omkostninger kan servere dem.

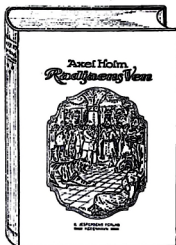
Og saa er der det gode ved dem, at de handler om selve Forfatteren *Kaptajn Ejnar Mikkelsen*, som bor i Ordrup og er Chef for Spejderkorpsens Lyngby Division — saa selv »Hovedpersonen« er jo til at tage og føle paa og spørge ud om disse Eventyrs Sandfærdighed.

T. F.

AXEL HOLM

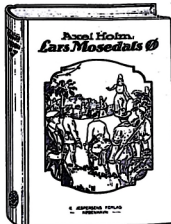
DANMARKS JULES VERNE

Foruden de her gengivne Bøger har Axel Holm udsendt »KORALØGEN« »DEN STORE SOSLANGE«, KONG OTTO AF TAMOGA«. Hvert Bind er stærkt indbundet og smukt udstyret og koster 2,50 Ks.

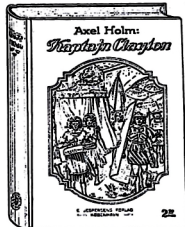
Dette er Fortættelsen af Sukker'en »Koraløgen« i Fjer, men denne kan godt læses, uden at man har læst den første. Og den overgår sin Forfatter langt fyldt som den er med Master af Videns og Kendskab til Sydhavene og Amerikas Fauna og Flora, de vildeste Liv og Overtro, og med en Handling, der i

Hænsende til Mængden af Oplevelser og Spænding kan sige Spætt til selve Stevensons »Sydhavens Eventyr« og »Treasure Island«. Større Ros kan en Drømgebog ikke faa; den

vil blive slugt af dem, og den vil sætte smukke Skolelærere graa Haar i Hovedet; for der bliver ingen Tid til at læse Lektier, fordi den kække Willy skal følges paa sine Eventyr. (Fol.)

Axel Holm, hvis tidligere Bøger for Ungdommen — »Den store Søslange« og »Koraløgen« — er bleven modtaget med største Interesse og i Grunden læses lige saa meget af ældre som af yngre, har efter i Aar udsendt en Bog af liggende Art. Den bærer Titlen »Kong Otto af Tamoga« og handler om en Række mærkelige Eventyr, som en Dræng herved fra Danmark oplever under en Rejse i Columbia.

»Da Far var lille«.

Nyt Nordisk Forlag har udsendt et nyt Op-lag af Riegeles berømte Børnebog »Da Far var lille«, som er trykt i over 40,000 Expl.

»Da Far var lille« er den første af de saa yndede »Frik. Dik« Bøger og indeholder en Samling Historier fra lille Diks Fars egen Barndom, fortalt Frik. Dik, hvis rigtige Navn er Else, mens hun endnu kun er en ganske lille Stump.

Bogens Motto: »Den bedste Skat, Forældre kan efterlade deres Børn, er Erindringen om en lykkelig Barndom«, vil man give sin fulde Tilslutning efter at have læst denne udmærkede Samling Børnehistorier, overdaadigt illustreret med dejlige Tegninger af Axel Mathiesen.

»Annasof«.

En sjældnen god Skole-Fortælling for 14—16 aarige Piger.

(Af Eva Dam Thomsen — Aschehougs Forlag — 137 Sider).

Der er en »farlig Alder« for smaa Piger — 14—15aars-Alderen — hvor en lille livsglad Pige er usædvanlig udsat for at blive en egenkærlig og forlystelsessyg lille Tingest.

Det er i den Tid, hvor hun er ved at modnes til en lille Kvinde, hvor til at begynde med Veninder, Svermerierne og senere andre Svermerier kommer til at spille en steds større Rolle for hende, og hvor Baller og Fester og al Livets Lyst drager hende mere og mere ude, bort fra Hjemmets lille Verden.

I ingen anden Alder er det saa svært for en lille Pige at give Afkald paa en Fornøjelse for at være god og glæde en anden — men i ingen anden Alder er det netop saa sundt og nødvendigt, at hun lærer dette.

I »Annasof« fortælles netop om saadan en lille dygtig og brav Pige, Anna Sofie, hvis Hjem ikke er alt for velstillet, hvorfor Moderen ofte trænger til hendes Hjælp. Men Annasof vil mere sig, hun kan ikke resignere, skønt Moderen er ganske overanstrengt og tilsidt bliver syg.

Ja, det ender endog med, at hun gaar til Bal en Aften, da Moderen er farlig syg — for hun havde jo saadan glædet sig til det Bal — men saa kommer det pludselig over hende: Sæt Mor dør, mens jeg danser her! — og ude af sig selv af Sindsbevægelse styrter hun bort, hjem — hvor hun finder Moderen bevidstløs og Fami-len i Opnær.

Skønt hun elsker Skolelivet og har den Ærgerrighed at ville være Nr. 1 i sin Klasse — saa bliver hun dog borte fra Skolen og styrer Huset og passer og plejer Moderen under den alvorlige Sydom.

Men foruden dette alvorlige er det en morsom Bog om unge Fi-

gers Skoleliv, deres Ondskabsfuldhed og Drilagtighed, men ogsaa deres Godhed overfor hinanden, om Skøjture og Udflugter med Drengene, Fødselsdagsgilder og Baller o. s. v. — rigtig en god Bog for Figur i Alderen 12—16 Aar.

Lommebog for Skoleelever 1918.

Richters Forlag har som sædvanlig i Begyndelsen af December udsendt den lille, praktiske »Lommebog for Skoleelever« for 1918, der efterhaanden er bleven mange danske Skoleelever næsten uundværlig og en i høj Grad nydend Julegave.

Bogen, som redigeres af Rektor Hartvig Møller, er der især det gode ved, at der føjes noget nyt og værdifuldt til for hvert Aar — det er utroligt, saa mange praktiske smaa Ting af Interesse for enhver Skoleelev, der efterhaanden har fundet Plads indenfor den lille Bogs Rammer og paa dens 142 smaa Sider, foruden Dagbogs- og Afrivningsbladene.

Bogen indledes som sædvanlig af Torben Frederiksen, denne Gang med en større Artikel om »Unge Danskes Liv i Udlandet«.

Af det nye, som er kommet til i Aar, kan nævnes en Serie af »Fremmede Landes Regenter« med Billeder og nogle faa, Oplysninger, der karakteriserer hvert enkelt Land — endvidere interessante billedlige Fremstillinger af Størrelsesforskellen mellem »Mennesketab i Krig og ved Naturolykker« og »Blodige Slags«. Der næst følger »Termometret«, »Bridgen«, forskellige Alfabeter, bl. a. Døvsstummefabetet, Telegrafalfabetet, Runer m. m., »Signaler og Stormvarsler«, »Hvad man kan se paa et Landkort«, »Signaturer og Kurver«, »Vejlængder i Danmark«, en Fortegnelse over de vigtigste Opfindelsers Dato, og Opfinderens Navn o. s. v.

»Lommebog for Skoleelever« synes at have det paaskønnelsesværdige Princip: hvert Aar at ville overgaa sig selv. Og det plejer at lykkes ganske godt.

»Børnenes Lommebog«.

Chr. Erichsens Forlag har atter i Aar udsendt »Børnenes Lommebog«, beregnet for mindre Dreng og Piger.

Den lille Bog indeholder en Mængde historiske, geografiske og praktiske Oplysninger, Noteringsblade, forskellige Kalendere og Tabeller o. s. v.

Af Artikler skal nævnes »Hvad Børn bør se i København«, »Københavns Mindesmærker«, »Foreninger, som Børn kan blive Medlemmer af« samt »Boldspil«, der omhandler ikke mindre end syv sjældne Slags Boldspil.

Bøger, egnede til Julegaver.

I dette og det foregaaende Hefte anmelder og omtaler vi en hel Række gode danske og norske Ungdoms- og Børnebøger, som vil være vel egnede som Julegaver.

Vi anbefaler vore Læsere at benytte vore Bogs Anmeldelser som Grundlag for deres Indkøb af Julegave-Bøger, men desværre har vi ikke kunnet faa Plads til at omtale hele dette Aars store Mængde af udmærkede Julebøger.

En udførlig Omtale skal senere fremkomme — her maa vi nøjes med kort at nævne de resterende.

Paa Aschehougs Forlag, Christiania, er udkommet:

»Den lille Hertug«, af C. M. Jonge. (116 Sider).

»Tom, Dick og Harry«, af T. B. Reed. (199 Sider).

»Barneeventyr«, af Asbjørnsen og Moe. (114 Sider).

»Hos Mormor«, af Marie Michélet. (80 Sider).

»Ro Fiske«, af Audur Hjermann. (107 Sider).

»Snofrid Kjæresten min«, af Nora Thorstensen. (145 Sider).

»Paa Lystsejls«, af E. E. Cowper. (149 Sider).

»Liv i Lejrens«, af Einar Spang. (138 Sider).

Paa Jespersens Forlag er udkommet:

»Kaptajn Clayton«, af Axel Holm. (178 Sider).

»Elinke Fyres«, af M. E. Gulddal. (128 Sider).

»Danske Peter og norske Olave«, af Anders J. Eriksholm. (62 Sider).

Paa Nyt Nordisk Forlag:

»Hans Peter paa Langfart«, af Jens Bjerre. (99 Sider).

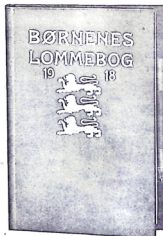
»Slægtens Arve«, af Hedeving Winther. (163 Sider).

»Erøken Foraar«, af Valborg Dahl.

»Sonja og Benedikte«, af Emma Richard Hansen. (188 Sider.)

Paa Chr. Erichsens Forlag:

»I Kongens Ærinder«, Roman fra Svenskekrigens Dage, af August Klingsey. (96 Sider).

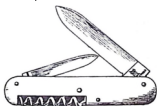

Pris 60 Øre.

Chr. Erichsens Forlag.

Engelske Knive

Sheffield
Østergade
Nº 10

De bedste Gavebøger

<i>Sophie Breum</i> Jul i Købmandsgaarden 4. Opl. — 3,00 hft., 4,75 indb. <i>Fru Ingeborg</i> Præstegaardsliv 2. Opl. — 2,25 heft., 3,75 indb. <i>Hedevig Winther</i> Slægtens Arv 2. Oplag Kr. 3,00	<i>Valborg Dahl</i> Frøken Foraar 3. Opl. — 2,50 heft., 3,50 indb. <i>Emma Ric. Harsen</i> Sonja og Benedikt 2,75 heft., 3,75 indb. <i>Vilh. Riegels</i> Frøken Diks Julenisse Ill. af Louis Moe — Kr. 1,00	<i>Vilh. Riegels</i> Da Far var lille — Rigt illustreret — Kr. 3,85 <i>Jens Bjerre</i> Hans Peter paa Langfart 2. Opl. Kr. 2,00 indb. <i>Anders W. Holm</i> Farbroers Bernerim Ill. af Axel Nygaard. Indb. 1,50
<i>Adolf Langsted</i> Glædens Stad i Lys og Skygge <i>Binder fra Forts.</i> Rigt illustreret — Kr. 4,50	<i>Reinhold Mac.</i> Revolutionen i Rusland 6. Opl. — Kr. 3,00, indb. Kr. 4,00	

Faas i alle Boglader

NYT NORDISK FORLAG

Otto Halling & Chr. Nielsen

BUDKONTORET

„Phalthan“

Telefon Centr. 12,370 — Gothersgade 113.

A/S **Knud Riise, Skindbeklædningsfabrik,**
 Boldhusgade 1 (ved Stranden).

anbefaler prima Skindbeklædning,
 samt vind- og vandtætte

VINDJAKKER

Nu er ingen mere i Tvivl

om hvor man køber sin

Regnfrakke, Motorjakke og Vindfrakke

Bedst og Billigst

Lager i alle Størrelser til Damer, Herrer og Børn

Efter Maal paa 2-3 Dage

Munderings Depotet, Nørregade 14, Telf. 3286.

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Vestmannagadens

Første Kls Viktualie- & Delikatessforretning, anbefales med alt til koldt Bord.
 Specialitet: Skilpadde og Salater, alt egen Tilvirkning. Altid stort Udvalg i Konserver. Værelse bringes. Ærbødigst
 Tlf. Am. 448 x. VIGGO ANDERSEN

Prima Chesterfield-Lædermøbler

og engelske do. med Gobelinstof.
 Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,
 Strandvej 187. Telf. Helrup 75.

Amager Dampvaskeri

Husholdningsvask

Specialitet: Manchettøjvask

Huotes og bringes

L. Hansen, Øresundsvej 11-13, 285 og 429

Den bedste Julegave til
Herrer og Damer, Dreng og Piger
er en
Vindjakke eller Regnfrakke

som købes i Munderings Depotet

Fra Civilafdelingen leveres til

Spejdernes Forældre og Søsken

Matrosdragter Jakke- og Nordfolkdragter

Hammond Benklæder i blå Cheviot — Amerikansk Khakistof og Vindjakkestof

Spadseredragter—Nederdele
Ulster og Sportsdragter

Alt til Spejderpris

Efter Maal paa 2-3 Dage

Munderings Depotet, Nørregade 14. Telf. 3186.

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMEL FABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel

Hof Fløde Caramel

D·E·C Creame Caramel

Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.
Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.